

Улови видението

Тази книга е предназначена за младите хора от ХХ век. Тя коментира актуалните въпроси, пред които те са изправени. Черпи факти и съвети от много и разнообразни материали, публикувани в миналото, но с трайно значение и предадени на съвременен език. Предлага боговдъхновени съвети по отношение на здравето, социалната справедливост, кариерата, авторитета на Писанията, спасението и междуличностните отношения.

Всяка глава е предшествана от свидетелството на млад човек, положително повлиян от произведенията на Елън Уайт, който би желал да предаде това вдъхновение и на други.

Присъединете се към милионите читатели, чийто живот е бил преобразен от призива „да застанат на страната на правото, дори и небесата да падат“, и да постигнат онази промяна, която ще остане и във вечността.

 ЕЛ УАЙ

ЕЛЪН УАЙТ

ПРИЗИВ ДА ОСТАНЕШ РАЗЛИЧЕН

ПРИЗИВ

ДА

ОСТАНЕШ

РАЗЛИЧЕН

Избрани части от трудовете на
ЕЛЪН УАЙТ

Перифразирано

Призив
да останеш различен

Избрани части от трудовете на
ЕЛЪН УАЙТ

Перифразирано

София, 2006

Призив да останеш различен

A Call to Stand Apart
Selections from the Writings
of Ellen White
A Paraphrase

Призив да останеш различен
Избрани части от трудовете на Елън Уайт
Перифразирано

Превод Кремен Кръстев
Редактор Недялка Петрова

Издателство "Ел Уайт"
ISBN-10: 954-788-048-9
ISBN-13: 978-954-788-048-1

Избрани части от трудовете на
ЕЛЪН УАЙТ

Перифразирано

Съдържание

ПРОСТО ИСУС И ТИ

Началото	11
Исус като дете и младеж	16
Служенето на Исус започва с тържество	19
Във всеки момент можеш да се върнеш у дома	22
Когато да правиш всичко правилно не е достатъчно	26
Отговорът е в почвата	31
Как да се молим	37
Как да имаме вяра	41
Подготвяне за смъртта	43
Жестокото разпятие	47
Великото възкресение	53
Как да се справяме със съмненията и смуценятия	59

ПРОСТО ИСУС В ТВОЯ ЖИВОТ

Отношения	65
Здравето	74
Социална справедливост	83
Кариера	89
Авторитетът на Писанието	96

Просто

Исус

и

Ты

Началото

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... СПАСЕНИЕТО

Елън Уайт представя темите за спасението и любовта на Христос по семпъл начин, който говори лично на читателя. Когато отворих книгата “Копнежът на вековете”, Исус застана пред мен така реален, така способен да спасява!

Започнах да чета това, което авторката е казала по въпроса за спасението, и видях, че тя пише както никои друг. Съдържанието на книгите ѝ ме докосна лично. Това, за което тя говори, е моят живот – моите чувства и преживявания. Разпознавам ги. Това е спасение, което може да се преживее и до което мога да се докосна, защото в книгите ѝ се говори за Исус. Чувствам, че тя Го познава лично. Каквото и да знаят другите писатели, то не може да се сравни с това.

Други автори може наистина да имат да кажат нещо важно, може да се опитват да споделят правилни идеи, но в страниците на “Копнежът на вековете” Елън Уайт представя спасението чрез Исус. И най-хубавото е, че успява да ме накара да го поискам! Искам го от цялото си сърце!

В книгите си тя говори за спасението в реалния свят – в моя свят. Не става въпрос само за идеи. Нито пък за някакъв “кошер” от риторика. Интелектуалната част има своето място, но когато се събудя сутрин, за да се изправя лице в лице с моята ежедневна духовност, това, което искам е, тя да бъде ясна, жива и лична. Намирам това именно в нейните книги. Моята собствена сила да спася себе си е като “пясъчни въжета”, както казва тя. Зная, че е права, защото съм изпитала как тези “въжета” се късат и се разпадат в ръцете ми. Това, което тя описва, аз мога да го докосна, защото е теология от плът и кръв. Това е Исус! Елън Уайт представя Христос като реална Личност, способна да ме спаси от самата мен.

Преди всичко зная, че тя пише, защото иска читателите да бъдат спасени, а не защото иска да вярват в нейните идеи. И аз наистина желая да бъда спасена – от цялото си сърце! Искам да опозная Христос и силата на Неговото възкресение, да имам общение в Неговите страдания и смърт, да стана подобна на Него и така да достигна възкресението.

Лора, 24 г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... СПАСЕНИЕТО

“Христос, Небесният търговец, който търси бисери, вижда в изгубеното човечество бисер с неизмерима цена. В мъже и жени, осквернени и съсипани от греха, Той видя възможност за изкупление и за достоен живот”.

Като дете имах слабост към бисерите. Обичах техните красиви и благородни извивки и мек бял блясък.

Смятах ги за по-красиви от който да било диамант или рубин. Затова не се изненадах, че Елън Уайт сравнява нашия мил Спасител с тези мои любими украшения. Това, което обаче не очаквах, бе, както тя пише, че Христос вижда в изгубеното човечество “бисер с неизмерима цена”. Как би могъл да намери нещо толкова красиво в мен? Но когато прочетох по-нататък нейните живи илюстрации, разбрах онова, което за мен е същността на спасението. Христос не ме търси, понеже съм изгубена. Той не копнее да ме спаси, защото се чувства задължен да направи това. Той ми дава спасение, защото ме обича!

Елън Уайт пише удивителни неща за Христос, нашия Небесен Баща. Книгите ѝ ме карат да се радвам всеки ден за човечеството, защото в старата ни, обезобразена и развалена земя Той намира скъпоценни бисери. Защото вижда бисера и в мен.

Дженифър, 22 г.

Началото

“А рождението на Исус Христос, Месия, стана така: След като бе сгодена майка му Мария за Йосиф, преди да се бяха съединили, тя се намери непразна от Светия Дух. А мъжът ѝ Йосиф, понеже беше праведен, а пък не искаше да я изложи, затова намисли да я напусне тайно. Но когато мислеше това, ето, ангел от Господа Му се яви насън и каза: “Йосифе, сине Давидов, не бой се да вземеш жена си Мария, защото заченатото в нея е от Светия Дух. Тя ще роди Син, Когото ще наречеш Исус; защото Той е Който ще спаси народа Си от греховете им.

А всичко това стана, за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка, който казва: “Ето, девицата ще зачне и ще роди Син, и ще го нарекат Емануил, което значи “Бог с нас”. И така, Йосиф, като стана от сън, стори както му заповяда ангелът от Господа, и взе жена си, но не я познаваше, докато тя роди Син; и нарече Го Исус” (Матей 1:18-25).

“И на същото място имаше овчари, които живееха на полето и пазеха нощна стража около стадото си. И ангел от Господа застана пред тях, и Господнята слава ги осия. И те се уплашиха много, и ангелът им рече: “Не бойте се, защото ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде над всичките люде, защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос, Господ. И това ще ви бъде знакът. Ще намерите Младенец, повит и лежащ в ясли”. И внезапно около ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Господа, казвайки: “Слава на Бога във висините и на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение!”.

Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овচারите си рекоха един на друг: “Нека отидем тогава във Витлеем и да видим това, което е станало, което Господ ни изяви!” И дойдоха бързо, и намериха Мария, Йосиф и Младенеца, лежащ в яслите. И като видяха, разказаха, каквото им беше известно за това Детенце; и всички, като чуха, се зачудиха за това, което овচারите им казаха. А Мария спазваше всички тези думи и размишляваше за тях в сърцето си. И овচারите се върнаха хвалещи и славещи Бога за всичко, което бяха чули и видели, според както им беше казано” (Лука 2:20).

Обещанието, че Исус Христос ще дойде като наш Спасител, е дадено в райската градина. Когато го чули за първи път, Адам и Ева очаквали да видят неговото бързо изпълнение. Държейки в своите ръце първото си момченце, и двамата се надявали, че това е Изкупителят. Но нямало да бъде така. Хиляди години по-късно, когато настанало определеното време, Исус напуснал небето, за да се роди във Витлеем.

Исус е станал човек – толкова много е принизил Себе Си. На земята житейската Му обстановка била съвсем примитивна. Той прикрил славата Си от тези, които Го гледали, и избягвал всякакъв външен показ. Ангелите се удивлявали на такъв изкупителен план и внимателно наблюдавали да видят как народът на Бога ще приеме Неговия Син.

Римският указ да се регистрира всеки жител на римската империя се отнасял и за скромните хорица, живеещи по хълмовете на Галилея. Ангелите наблюдавали как Йосиф и Мария тръгнали на път от своя скромен дом в Назарет на изток към Витлеем. Когато пристигнали, уморени и бездомни, те минали по цялата главна улица – от портата на града до източния му край, – търсейки място да пренощуват. Но за тях никъде не се намерила свободна стая! Накрая в един примитивен навес те намерили място, където да си починат. И там Мария родила своя Син – Изкупителя на света.

Огромно множество ангели се събрало над витлеемските хълмове специално за този момент и когато Той се родил, те запели за тази велика новина пред света. За нещастие религиозните водачи на Израил игнорирали опитите на провидението да им отвори очите и не участвали в радостта на Небето.

По същите полета, където Давид някога бил пасъл стадата на баща си, овчарите пазели овцете си през нощта. Те си говорили за обещания Спасител и се молели за Неговото скорошно идване. И ето че изведнъж ангел се появил пред тях и казал: “Не се страхувайте! Нося ви добро известие за голяма радост, която ще дойде за целия народ и за всички люде. Днес в Давидовия град ви се роди Спасител; Той е Христос, Господ” (Лука 2:10, 11, Нов международен превод). Цялата област била осияна от блестящата светлина, която ангелите излъчвали.

Когато те изчезнали, светлината избледняла и мракът отново се спуснал над Витлеем. Но най-светлата картина, която някога човешко око било виждало, останала в паметта на овчарите. Когато се съвзели, те си казали: “Нека отидем във Витлеем и да видим това, което се е случило – за което Господ ни каза”. Така те намерили Мария, Йосиф и Бебето, което лежало в яслата (Лука 2:15, 16, НМП).

И днес небето и земята не са по-далеч едно от друго, както когато овчарите са чули ангелската песен. И всеки от нас сега, както и овчарите тогава, е обект на най-силната Божия любов и интерес.

Историята за Витлеем е възхитителна тема. Удивително е, че Исус е заменил небесния престол и поклонението на ангелите с една ясла и с компанията на овци и кози. Но това е било само началото на доказателствата, които Той ни е дал за Своята велика любов. Крайно унижение е било за Него да приеме естеството на Адам даже и когато той е бил в своята невинност в рая. Но Господ е приел човешко естество, когато расата е била отслабена от хилядолетия на грях. Както всяко друго човешко бебе, Той е бил подвластен на резултатите от закона за наследствеността, така че е щял да споделя и да преживее нашите разочарования и изкушения, давайки ни пример за свършен живот.

Исус като геме и млагеж

“Детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост и Божията благодат беше над Него. И родителите Му ходеха всяка година за празника Пасха. И когато Той беше на дванадесет години, като отидоха по обичая на празника и като изкараха дните и се връщаха, Момчето Исус остана в Ерусалим, без да знаят родителите Му. А те, понеже мислеха, че Той е с дружината, изминаха един ден път, като го търсеха между роднините и познатите си. И като не Го намериха, върнаха се в Ерусалим и го търсеха. И след три дни го намериха в храма, седнал между законниците, че ги слушаше и запитваше. И всички, които Го слушаха, се учудваха на разума Му и на отговорите Му. И като Го видяха, смаяха се. И рече Му майка Му: “Синко, защо постъпи така с нас? Ето, баща ти и аз, наскърбени, Те търсихме!” А Той им каза: “Защо да Ме търсите! Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми”. А те не разбраха думите, които им рече. И Той слезе с тях, и дойде в Назарет, и там им се покоряваше. А майка Му спазваше всичките тези думи в сърцето си. А Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човеците (Лука 2:40-52).

Още от най-ранните си години еврейските деца са били заобиколени от равините и от техните строги правила за всичко – дори до най-малките подробности. Но Исус не показвал какъвто да било интерес към тези неща. Още от детството Си Той действал независимо от такива ограничения. Постоянно изучавал Стария Завет и постепенно разбирал духовното състояние на хората в Назарет. Забелязвал, че стандартите на обществото и Божиите стандарти са в постоянен конфликт. Хората били забравили Божиите думи и съблюдавали собствените си традиции, които нямали никаква стойност.

Със своя благороден характер Исус се опитвал да достави удоволствие на хората около Него. Книжниците криво разбирали това благородство и си мислели, че Той лесно ще може да бъде повлиян от техните учения. Но когато започнали да Го разпитват, Той поискал да Му докажат доктрините си от Библията. Правело впечатление, че познава Писанията от начало до край. Равините се засрамили от това, че са наставлявани от едно Дете и се възмутили от Неговото противопоставяне. Скоро обаче осъзнали, че духовното Му проникание далеч надминава тяхното.

Още от съвсем ранна възраст Исус започнал да действа самостоятелно, формирайки здрав характер. И дори уважението и любовта към родителите Му не можели да Го отклонят от послушанието към Бога. Думите на Писанието станали основание за всичко, което Той вършел и което било различно от обичаите на семейството. Братята Му – синовете на Йосиф – взели страната на равините и настоявали, че Божият закон трябва да се съблюдава по традиционния начин. Те наричали стриктното послушание на Исус към Божиите закони упорство. Били удивени от Неговото познание и мъдрост, когато отговарял на равините, и признавали, че образованието Му идва от един по-висш Източник.

Имало някои, които искали да бъдат приятели с Исус, защото изпитвали удивително, чудно спокойствие, когато са с Него. Но повечето, с които общувал, Го избягвали, защото се чувствали осъдени от Неговия чист и свят живот. Той бил жизнерадостен и окуражавал хората около Себе Си. Приятелите Му се радвали на Неговата компания. Но не можели да търпят принципността Му и Го наричали тесногърд и нетолерантен.

Начините Му на постъпване били постоянна тайна за Неговите родители още от времето, когато Го открили в храма на дванадесетгодишна възраст. Най-щастливите Му моменти били часовете на усамотение с природата и с Бога. Рано сутрин Той отивал на някое спокойно място, за да размишлява, да чете Библията и да се моли. След това се връщал вкъщи, за да върши ежедневната Си работа в семейството и да изпълнява задълженията си. Обичал да помага на страдащи хора и даже на страдащи животни.

Исус намирал по нещо ценно във всяка личност. Спирал се, за да каже няколко мили думи и да насърчи болни, подтиснати и

обезкуражени хора. Понякога дори давал обяда Си на гладен човек. Стараел се да даде надежда за духовна победа и да увери всеки, включително и най-грубите и необещаващите, че принадлежат към Божието семейство. Исус никога не се борел за собствените Си права, макар често да бил дразнен и тормозен по несправедлив начин.

Понякога майка Му Мария се колебаела между Исус и Неговите братя, които не вярвали, че Той е изпратен от Бога. Но те не можели да отрекат неговия Божествен характер или факта, че присъствието Му внася чиста атмосфера в техния дом.

ГЛАВА 3

Служенето на Исус започва с тържество

“На третия ден имаше сватба в Кана Галилейска и Исусовата майка беше там. И Исус и учениците Му бяха поканени на сватбата. А когато се свърши виното, майката на Исус Му каза: “Вино нямат”. А Исус ѝ рече: “Какво има между Мен и теб, жено? Часът Ми още не е дошъл”. Майка Му каза на слугите: “Каквото ви рече, сторете!” А там имаше шест каменни делви, поставени по обичая на юдейското очищение, които побираха по две или три мери. Исус им каза: “Напълнете делвите с вода”. И напълниха ги догоре. Тогава им каза: “Налейте сега, та занесете на настойника на угощението”. И те занесоха. А когато настойникът на угощението вкуси от водата, сега превърната във вино, и не знаеше откъде беше (но слугите, които бяха налели водата знаеха), настойникът на угощението повика младоженеца и му каза: “Всеки човек слага първо доброто вино, а по-долното – след като се понапият. А ти си задържал доброто вино досега. “ Това извърши Исус в Кана Галилейска като начало на знаменията Си и изяви славата Си, и учениците Му повярваха в Него (Йоан 2:1-11).

На около тридесетгодишна възраст Исус започнал публичното Си служене, но не в някаква религиозна главна квартира или щаб в Ерусалим. Започнал дейността Си на едно сватбено тържество в малко селце в Галилея. Той показал още от самото начало, че иска хората да бъдат щастливи. В Кана, която е близо до Назарет, роднини на Йосиф и Мария ги били поканили на сватбено тържество. Исус, Който отсъствал от дома за няколко седмици, се присъединил към тях и довел със Себе Си група хора, които неотдавна бил нарекъл Свои ученици.

Дискретно очакване и скрита възбуда изпълвали сърцата, когато гостите разговаряли за Исус. Мария била много горда със Сина си. През времето, когато били разделени, тя чула слухове за Неговото кръщение в река Йордан от Йоан Кръстител и в ума ѝ отново изплували много спомени. Още от деня, когато чула вестта на ангела за Исусовото рождение, тя съхранявала като скрито съкровище всяко доказателство, че нейният Син е Месия. Несебелюбият Му живот я бил убедил, че Той не може да бъде никой друг. И все пак тя също изпитвала съмнения и разочарования и копнеела за времето, когато най-накрая Той ще изяви Своята Божественост.

По това време смъртта вече била разделила Мария от Йосиф, който също знаел тайната за необикновеното рождение на Исус. Сега тя нямало с кого да сподели своите надежди и безпокойства. Изминалите седмици били особено трудни. На сватбения празник тя видяла същия свой нежен Син, Когото била отгледала. И все пак усещала, че Той се е променил. Виждала следите от жестокото изкушение в пустинята и ново чувство за достойнство и власт у Него, когато ходел и говорел. Придружавали Го група мъже. Очите им Го следвали постоянно и почитателно. Наричали Го "Учителю". Тези хора разказали на Мария това, което били видели и чули при кръщението Му и навсякъде другаде. Те били стигнали до същото заключение, до което стигнал и Филип, когато казал на Натанаил: "Намерихме Онзи, за Когото са писали Мойсей, Законът и пророците – Исус от Назарет, синът на Йосиф" (Йоан 1:45 НМП).

Когато забелязвала многото погледи на гостите, отправени към Исус, Мария закопняла Той да докаже Своего месианство. Надявала се и се молела Той да извърши чудо. По онова време сватбените празници продължавали по няколко дни. И ето че на тази сватба виното се свършило преди тържеството да приключи. Като роднина на невестата и младоженеца Мария била свой човек. Затова казала многозначително на Исус: "Вино нямат". Това бил намек Той да извърши нещо драматично.

Исус отговорил: "Часът ми още е не дошъл", показвайки с това, че никакви земни връзки няма да диктуват Неговото поведение. Макар че не разбирала напълно мисията на своя Син, Мария Му се доверявала изцяло. И Исус отговорил на тази вя-

ра. Той искал да укрепи и вярата на учениците Си, като извърши своето първо чудо.

Край пътната врата се намирили шест големи каменни делви. Исус наредил служителите да ги напълнят с вода. И понеже на гостите трябвало да бъде сервирано незабавно, казал да занесат част от съдържанието на уредника на тържеството. Когато направили това, забелязали, че вместо водата, с която били пълни делвите, от тях се изливяло вино! Едва ли някой от гостите знаел, че първоначалният запас от вино се е изчерпал. Но когато уредникът на сватбата вкусил онова, което слугите му поднесли, разбрал, че то е много по-качествено от всичко, което бил пил до този момент. Обръщайки се към младоженеца, той рекъл: "Всеки човек сервира първо доброто вино, а когато хората са пили достатъчно, след това поднася по-лошото вино; а ти си задържал доброто вино досега" (Йоан 2:10).

"Виното" на партито, в което ти и аз участваме, в края на краищата се превръща в оцет. Но даровете, които дава Исус, са винаги свежи и пресни. Това, което Той ни осигурява, винаги носи удовлетворение и щастие. Всеки нов дар, който получаваме, увеличава способността ни да приемаме още и още и да се радваме на нещата, идещи от Него. Той дава благодат – още и още, – но за разлика от виното в Кана, Неговите запаси от благословения никога не секват, нито се изчерпват. Всъщност дарът на Исус на сватбеното тържество е чудесен символ. Водата в делвите представлява неговото "кръщение в смърт", а виното представлява Неговата кръв, пролята за нас, за да ни очисти от греха. На този първи празник с учениците Си Исус им дал чаша вино, което да символизира Неговото дело за тяхното спасение. А на последната вечеря Той им го дал отново и ги поканил да го пият по този символичен начин до Неговото завръщане.

Във Всеки момент можеш га се Върнеш у гома

“Тогава Исус каза: “Някой си човек имаше двама сина и по-младият от тях рече на баща си: “Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота; и той им раздели имота. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна и там разпиля имота си с разпуснатия си живот. А като изхарчи всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в лишение и отиде да се представи на един от гражданите на онази страна, който го изпрати на полето да пасе свини. И желаше да се насити с рошковите, от които ядяха свинете, но никой не му даваше. А като дойде на себе си, рече: “Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад. Ще стана да ида при баща си и ще му река: “Тате, съгреших против Небето и пред теб и не съм вече достоен да се наричам твой син. Направи ме като един от наемниците си”. И стана, та дойде при баща си. А когато беше още далеч, видя го баща му, смили се и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше. Рече му синът: “Тате, съгреших против Небето и пред теб. Не съм вече достоен да се наричам твой син!” Но бащата рече на слугите си: “Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обуца на нозете му. Докарайте угоеното теле и го заколете, и нека ядем и се веселим, защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен бе и се намери!” И започнаха да се веселят. А по-големият му син беше на нивата и като идваше, приближи се до къщата и чу песни и игри. Повика един от слугите и попита що е това, а той му рече: “Брат ти си дойде и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав”. И той се разсърди и не искаше да влезе. И баща

му излезе и го молеше. А той в отговор му рече: “Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен дори яре не си дал някога да се повеселя с приятелите си. А щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле”. А той му каза: “Синко ти си винаги с мен и всичко мое, твое е, но прилично беше да се развеселим и да се зарадваме, защото този твой брат бе мъртъв и оживя; и изгубен бе и се намери” (Лука 15:11-32).

Това е историята на един млад човек, отегчен от ограниченията, с които е трябвало да се съобразява.

Нещата стигнали дотам, че той решил да напусне дома си. Богатият му баща го обичал и му дал неговия дял от наследството. И синът тръгнал да търси място, където мислел, че ще има свободата да прави, каквото си поиска. Имал пари, за да задоволи всяко свое желание. И понеже парите привличат компаниите, той скоро придобил цял куп приятели, които доста му помогнали да похарчи богатството си за разкош и лукс.

Но мечтите и надеждите, които бил подхранвал, докато бил в бащиния си дом, скоро потънали в забравата заедно със стабилността и сигурността, които му осигурявало неговото духовно възпитание. Наследството му се стопило. Наложило се да си търси работа. Накрая бил нает като свинар. За един еврейин нищо друго не би могло да бъде по-лошо. Слушателите на Исус, които са били евреи, много добре разбирали дълбините на деградацията, които Той описвал. Младежът, решен да намери свобода, се намерил в състоянието на истински роб. Без приятели, гладуващ и изплашен от ударите на живота, той се принудил да яде от храната на свинете.

В този разказ виждаме удивителна картина на стресиращата безнадеждност на живот, далеч от Бога. Може би се изисква време, докато осъзнаем колко окаяни и бедни сме, отделени от любовта на Небесния Баща. Но този ден неминуемо идва за всеки. Междувременно Господ отчаяно се опитва да намери начини как да ни повлияе да се завърнем у дома.

В края на краищата младежът дошъл на себе си, осъзнавайки, че слугите в бащиния му дом са в по-добро положение,

отколкото е той в момента. В своето окаянство си спомнил за бащината грижа и любов. И тези спомени започнали да го зоват към дома. В края на краищата той взел решение да се върне и да изповяда своето непокорство. Решил, че ще каже на баща си така: "Тате, съгреших против Небето и против теб; не съм достоен да се нарека твой син, но нека бъда като един от твоите слуги". Отслабнал от глад в чуждата земя, с дрипави дрехи, той напуснал кочината и се отправил към мястото, където бил прекарал своето детство.

Беглецът нямал представа за тъгата, която бил причинил на своя баща, когато го напуснал. Даже и не можел да си представи каква скръб и какъв мрак са се спуснали над целия му дом. И никой не би могъл да го убеди, че всеки ден неговият баща, изпълнен с болка, се е взирал към пътя, очаквайки завръщането на своя син. Но сега с уморени и мъчителни крачки той вървял с копнеж към дома, за да изпроси положението на слуга.

Бащата познал сина си отдалеч и изтичал да го посрещне. Прегърнал го с дълга и крепка прегръдка. За да запази сина си от критичните погледи на хората, които можели да го видят в това позорно състояние, бащата свалил собствената си красива наметка и загърнал раменете на своето момче.

Трогнат от този любвеобилен прием, младежът се разплакал, опитвайки се да каже своята заучена реч на покаяние. Но бащата не искал и да чуе. В неговия дом нямало място за син – слуга; неговото момче трябвало да има най-добрия дом, който той би могъл да му осигури. Бащата заповядал на слугите си да донесат най-хубавите дрехи, както и пръстен за ръката му, да намерят хубави обувки, с които да го обуйат, и да приготвят празнична трапеза. Едно чувство щяло да доминира в това тържество: "Мъртвият ми син е жив! Изгубен бе, но се намери".

Какво съвсем различно виждане имал вече синът за своя баща! Досега винаги го бил мислил за строг и суров човек. Но не! В голямата си нужда той видял истинския характер на баща си. Точно затова е разказана тази история. В нашия бунт често пъти мислим Бога за строг и суров, изискващ и налагащ изискванията Си. Но когато сме били дълго време далеч от Него и сме духовно гладни, облечени в дрипите на греха и вината, сме виждали колко любвеобилен и приемащ е всъщност Той. Когато

направим дори и една единствена стъпка към Него в покаяние, Той ще изтича да ни прегърне с обич със Своите добри ръце. Ще ни прости греховете и никога няма да си спомни вече за тях (Еремия 31:34).

Не чакай и не се опитвай да очистиш себе си така, че да станеш достатъчно добър, за да можеш да дойдеш при Исус. Ако чакаме да станем достатъчно добри, никога няма да дойдем. Исус те чака, вика те и копнее за теб! Цялото небе ще празнува, когато се завърнеш у дома!

Когато га правиш Всичко правилно не е гостатъчно

“И ето, един момък дойде при Него и рече: “Учителю, какво добро да направя, за да имам вечен живот?”. А Той му каза: “Защо питаш Мен за доброто? Един има, Който е добър. Но ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите Му”. Каза Му: “Кои?”. И Исус каза тези: “Не убивай”, “Не кради”, “Не прелюбодействай”, “Не лъжесвидетелствай”, “Почитай баща си и майка си” и “Обичай ближния си както себе си”. Младежът му рече: “Всичко това съм пазил от младостта си. Какво още не ми достига?”. Исус му каза: “Ако искаш да бъдеш съвършен, иди продай имота си и дай на бедните. И ще имаш безценно съкровище на небесата и ела, и ме следвай” (Матей 19:16-22).

Този млад човек притежавал онова, което мнозина на неговата възраст са искали да имат – положение и богатство. Един ден, наблюдавайки нежното отношение на Исус към децата, той открил, че в сърцето му избуява желанието да стане ученик на Господа. Тази идея станала толкова неотложна, че той изтичал пред Исус, коленичил и сериозно задал най-важния въпрос на живота си: “Учителю благи, какво да направя, за да имам вечен живот?”.

Исус отговорил с предизвикателство, което щяло да изпита мислите на младежа: “Само Бог е благ, така че, защо Ме наричаш благ?”.

Този млад човек живеел “добър живот”. Бил убедил себе си, че е вършил “правилното” както на работното си място, така и в духовния си живот. Но във всичко това чувствал, че нещо му

липсва. Бил видял начина, по който Исус благославя децата, и поискал да благослови и него.

В отговор Исус му казал да пази заповедите и цитирал някои от тях, отнасящи се за междуличностните отношения. Младият човек отвърнал уверено, че е правил това още от младостта си. После добавил проникновения въпрос: “Какво ми липсва?”. Исус се вгледал в лицето му и разбрал неговия живот и характер. Обикнал младежа и пожелал да му даде мира, който той търсел. Затова отговорил: “Едно ти липсва. Продай всичко, каквото имаш, и го раздай на бедните. Това ще ти отвори “банкова сметка” в небето. След това вземи кръста си и Ме следвай”.

Исус искрено пожелал този млад човек да стане един от Неговите ученици. Знаел, че младежът би могъл да има огромно влияние за добро. Притежавал фини качества и таланти. Исус искал да му даде възможност да развие характер, отразяващ Божието подобие.

Ако се бил присъединил към Исус, младият човек щял да има голяма сила за добро. Ако би направил избора да стане ученик, колко различен щял да бъде животът му. Би могъл да стане всичко, което би искал. Но едно му липсвало, само едно! Да раздаде голямото си богатство и да се присъедини към Исус – това щяло да поправи онази единствена слабост, която носел в себе си. Това действие щяло да отклони центъра на живота му от самия него и да го изпълни с любов към Бога. Исус помолил младия човек да направи избор между светското богатство и небесното богатство.

Да се присъедини към Месия – това означавало да приеме живот на себеотрицание. С дълбок интерес Господ наблюдавал как той обмисля въпроса. С острата си проницателност младежът разбрал това, което му било казано. Но то го отчаяло. Само ако съзнавал какво би можел да спечели от дара, който Исус му предлагал, щял да стане ученик. Но той си мислел за онова, което би загубил.

Човекът, коленичил пред Исус, бил уважаван член на еврейския съвет от управляващи и Сатана го изкушавал да мисли за ласкателните перспективи, които неговото обществено положение му предлагало. Да, този млад човек със сигурност желял духовното съкровище, което Исус му предлагал. Но също така

желаел и предимствата на земното богатство. Да, той търсел вечния живот. Но не желаел да направи жертва. Накрая, след като обмислил всичко, той се оттеглил с голяма болка. Цената на вечния живот му изглеждала твърде висока.

Богатият млад управник станал жертва на самоизмама. Макар да твърдял обратното, той не бил спазвал всички Божии заповеди. Имал в сърцето си един идол, на който се покланял – своето богатство. Обичал притежанията си повече, отколкото Бога, даровете – повече от Дарителя.

Много хора днес са изправени пред същия избор. Те преценяват конкуриращите се претенции на духовния и материалния свят. И също като младия управител обръщат гръб на Исус и казват: “Не мога да служа на този Човек”.

Само да можел да види зад този живот в спазване на буквата на Закона – живота на истинската любов, който Исус му предлагал! Колко ли различно щяло да бъде цялото му битие! На младия човек било дадено много, за да може и той да проявява щедрост. Същото е и днес. Бог ни дава дарби и възможности, за да работим заедно с Него за бедните и страдащите. Винаги когато използваме даровете, които са ни дадени от Бога, ставаме Негови партньори за спасяването и на други чрез Христос. Хора, които се радват на високо положение, на голямо влияние и финансова сигурност, може да мислят, че цената, която трябва да се плати за следването на Исус, е твърде голяма. Но себепредаването е самата същина на онова, което означава да бъдеш Негов последовател. Често пъти тази реалност е изразена с език, който звучи изискващо, но няма друг начин Бог да ни спаси, освен да ни отдели от всичко, което в края на краищата ще ни погуби.

Исус призовава и един друг богат човек на служение при Себе Си, който оставя всичко и заменя своя доходен бизнес с бедност.

Никой не обича “бирниците”. Нито днес, нито по времето на Христос в Палестина. Тези чиновници са били най-мразени от всички. Не само защото са събирали такси и данъци (мъчително напомняне на евреите за факта, че са под римско робство), но и защото тези хора са били нечестни. Те забогатявали чрез изнудвачество. А когато един евреин би се съгласил да работи за римляните и да събира от своя народ техните данъци, на него се е гледало като на предател.

Бирникът Матей бил един от най-мразените изнудвачи. Но един ден всичко това се променило. След като призовал двамата братя, Петър и Андрей, а след това и Яков и Йоан край Галилейското езеро, Исус призовал и Матей да стане Негов ученик. Докато другите съдели за Матей по неговата професия, Исус четял в сърцето му и разбрал, че то е отворено за истината. Този бирник бил чул как Исус говори и искал да Го помоли за помощ. Но смятал, че великият Учител никога няма да му обърне внимание.

Един ден Го видял да се приближава към него. Само миг покъсно, удивен, чул как Господ му казва: “Последвай Ме”. Матей станал от работното си място, оставил всичко така, както си било, обърнал се и тръгнал след Него. Не се поколебал, не задавал въпроси, не помислил и за момент за своя доходен бизнес или за трудностите на ученичеството. Било му достатъчно да бъде с Исус, да слуша думите Му и да работи заедно с Него.

Същото се случило и с братята, които Исус призовал малко преди това. Петър и Андрей оставили мрежите си на брега, напуснали рибарската лодка и тръгнали с Него. Не се запитали как ще си изкарват прехраната и как ще издържат семействата си. Призивът да бъдат Негови ученици бил за тях просто непреодолим, за да размислят или да отлагат. Те послушали поканата и се присъединили към Исус.

Слуховете за Матей разбудили интереса на целия град и в радостта си от това, че е станал ученик на Месия, бирникът с всички сили се стремял да повлияе на своите бивши колеги. Затова организиран угощение в дома си и поканил роднини и приятели. Сред тези приятели имало не само бирници, но и много хора със съмнителна репутация.

Исус обаче не се поколебал да приеме поканата, макар да знаел, че това ще оскърби еврейските управници и ще Го постави в съмнително положение в очите на обществото. Той с удоволствие присъствал на угощението, където Матей Го бил поканил на почетното място, обкръжен от нечестните събирачи на такси и данъци.

По време на угощението някои равини се опитали да настроят Исусовите ученици срещу техния Учител, като запитали: “Защо вашият Учител яде с бирниците и грешниците?”. Исус до-

чул въпроса и преди учениците да отговорят, предизвикал равините: "Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Защо не отидете и не научите какво значи "Милост искам, а не жертва"; защото не съм дошъл да призова праведните, а грешниците на покаяние".

Фарисеите твърдели, че са духовно съвършени и нямат нужда от покаяние. Считали бирниците и езичниците за неизлечимо болни от тяхната духовна болест. Затова Исус посрещнал тези религиозни водачи на тяхна почва с една явна истина: защо да не общува точно с хората, които най-много се нуждаят от помощ.

Една законническа религия никога не може истински да привлече някого при Исус. Тя е изцяло лишена от любов! Постенето и молитвата, мотивирани от дух на самодоволство, са отвратителна мерзост. Също и тържествените религиозни служби и церемонии, лицемерното смирение на собственото Аз и впечатлителните жертвоприношения, имащи за цел да покажат, че някоя личност има право на небето, са пълна измама. Не можем да направим нищо, за да си купим спасението.

В крайна сметка единствено когато отхвърлим себичния интерес на своето его, можем да станем вярващи и истински последователи на Исус. Богатият управител не могъл да стори това. Матей обаче го направил. Единият направил правилния избор; другият – не. Матей обикнал Исус и навлязъл в живот на радостно служение, другият продължил към човешки престиж, богатеене и... празнота. Единият намерил вечен живот; другият го пропуснал. Когато отхвърлим своята насоченост към самите нас и себичността си, Господ ни дарява с нов живот. Само "новите мехове" могат да носят в себе си "новото вино" на живот, подновен в Христос.

Отговорът е В почвата

В същия ден Исус излязъл от къщата и седнал край езерото. Около него се събрали големи множества. Той се качил на една лодка, а хората стояли на брега. И им говорил много с притчи, като казвал: "Ето, сеячът излезе да сее. И като сееше, някои зърна паднаха край пътя и птиците дойдоха и ги изкълваха. А други паднаха на каменистите места, където нямаше много пръст, и твърде скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва. А като изгря слънцето и понеже нямаше корен, изсъхнаха. Други пък паднаха между тръните и тръните пораснаха и ги заглушиха. А други паднаха на добра земя и дадоха плод – кое стократно, кое – шестдесет, кое – тридесет. Който има уши да слуша, нека слуша".

Това е Притчата за сеяча. Ето и тълкуванието ѝ, дадено от самия Господ: "При всеки, който чуе Словото на царството и не го разбира, идва лукавият и грабва посятото в сърцето му. Той е посятото край пътя. А посятото на каменистите места е онзи, който чува Словото, и веднага с радост го приема; корен обаче няма в себе си, а е кратковременен. И когато настане скръб или гонение заради Словото, начаса отпада. А посятото между тръните е онзи, който чува Словото, но светските грижи и примамката на богатството го заглушават и той остава безплоден. А посятото на добра земя е онзи, който чува Словото и го разбира, и дава плод – кой стократно, кой – шестдесет, кой – тридесет (По Матей 13:1-8 и 18:23).

Цяла тълпа се събрала край Галилейското езеро, жадна да види и чуе Исус. Сред хората имало и много болни, които се надявали, че ще бъдат излекувани. Голяма радост било за Спасителя да упражни правото Си да ги възстанови в цветущо здраве.

Тълпата ставала все по-голяма и все по-силно Го притиска- ла. Накрая за Него просто не останало място на брега. Затова влязъл в една рибарска лодка и помолил учениците да я отда- лчат леко от брега. Така, несмуцаван, Той заговорил на мно- жествата, които Го слушали внимателно.

Генисаретската равнина се простирала край брега, а зад нея се издигали хълмовете. Този ден и в равнината, и по хълмовете се виждало как хора работят усилено. Някои сеели жито; други събирали по-ранната реколта. Гледайки тези дейности, Исус раз- казал Притчата за сеяча.

В онези дни евреите си били създали фиксидеята за един Месия, Който щял да въздигне отново тяхното земно царство. Но Исус обяснил, че това царство няма да бъде установено със сила, с насилие или с военни действия. То щяло да дойде само когато един изумителен и нов принцип намери почва в човешките умове.

За да може да обясни тази истина така, че да бъде разбра- на, Исус представил Себе Си не като мощен Цар, но като сми- рен Стопанин, Който сеете семена. По този начин Той искал да научи народа, че същите закони, които контролират саденето, растежа и жетвата, са валидни и за развитието на човешкия ду- ховен живот.

Притчата оставила тълпата смаяна. Тя събудила интереса им, но пък разбила мечтите им. Даже учениците не успели да схванат смисъла ѝ. По-късно те дошли при Исус насаме и Го помолили за обяснение.

Верен на обещанието, дадено на Адам и Ева в Рая, Исус засявал семето на Евангелието. И с думите на тази притча Той правел същото. Семето представлява Божието Слово. Всяко се- ме съдържа живот. И всяко слово от Бога съдържа живот. Исус е казал: "Който слуша думите Ми и вярва в Този, Който Ме е из- пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт в живот" (Йоан 5:24). Живот от Бог се съдържа във всяко изискване и обещание на Божието Слово. Чрез Него всяко изискване бива постигнато и всяко обещание става реалност. Така че да се приеме Словото означава да се приеме животът и характерът на Бога.

Всички семена възпроизвеждат себе си и само себе си. Ако засадите семена при благоприятни условия, тогава специфични-

ят живот в тях ще прорасне. По същия начин и ако "засадите" Божиите думи в своя живот, при благоприятни условия те ще се изявят в живот и характер, подобни на живота и характера на Бога. Независимо колко са блестящи, философията и светската лите- ратура не могат да направят това. Но когато приемете Божиите слова в душата си, те поникват за живот – за вечен живот.

Забележете, че в притчата стопанинът засява своето семе. Исус проповядва истината, защото Той е истината. Неговите соб- ствени мисли, характер и опитност пронизват учението Му. Същият принцип се прилага и когато споделяме Божието Слово с други хора. Можем да проповядваме ефективно само тогава, когато имаме личен опит. Затова, преди да споделим добрата вест, тя трябва да е влязла в нашия живот чрез лична опитност.

Притчата за сеяча описва четири различни ситуации - четири- те вида почва, на която семето пада. Исус разказва историята та- ка, че Неговите слушатели да се убедят: резултатите се предопре- делят изключително от условията, при които семето попада.

Някои семена паднали на утъпкан път. Исус обяснил това по следния начин: "Някои [семена] падат край пътя и птиците идват и ги изкълват" (Матей 13:4). Семето, което пада на утъпкания път, е символ на Божието Слово, което попада в неотзивчиво сърце. Съществува твърде натоварен "трафик" по този път – гре- ховни удоволствия, себелюбиви цели, кариера, светски ценнос- ти. Времето и вниманието са изцяло погълнати и никакво вни- мание не се отдава на думите, които донасят живот.

И точно както птиците бързо забелязват и изкълват пръс- натото семе, така и изкушението идва, за да отклони внимани- ето и да ни остави равнодушни. И ако това продължи, скоро сър- цето става като онзи твърд път, непревземаем за Евангелието. Става невъзприемчиво и закоравяло.

Исус продължил: "Други семена паднали на камениста земя и израснали бързо, тъй като почвата била плитка. Но когато слън- цето напекло, те прегорели, защото коренът им не бил надълбо- ко" (Матей 13:5,6).

Ако засадите семена в сандъчето за цветя на вашия прозо- рец или в съд, изпълнен с малко почва и повече камъни, ще види- те, че те ще поникнат. Но в топлината на деня, ако нямат развита коренова система и им липсва достъп до хранителните вещества

и до влагата в почвата, растенията бързо ще увехнат. Това е символ на реакцията от страна на някои хора спрямо Божието Слово. У тях съществува интерес, външен стремеж към Бога. Но също като богатия млад човек те се доверяват на собствените си добри дела, вместо на силата и мощта на Господа. Себичността продължава да си остава активният принцип в живота им. Може да съществува убеждение на ума, повърхностни действия, но липсва истинско сърдечно обръщане. И стигат до никъде.

Спомняте ли си реакцията на Матей, когато чул думите на Исус? Приел поканата, пресметнал правилно цената и без отлагане станал, напуснал всичко и Го последвал.

Семето, което пада на "каменисти места", символизира хората, които действат прибързано. Те действат импулсивно и не пресмятат цената. Не се доверяват напълно на Господ Исус Христос, нито на живота, който Той им предлага. Доволни са и от живот, който само външно изглежда променен, без да предприемат каквито и да било промени в своите гибелни стандарти и навици.

Горещото лятно слънце, което укрепва здравите растения и ги прави да растат и да узряват, унищожава растенията, които нямат развита коренова система. Някои хора приемат Евангелието по-скоро като начин да избегнат лични трудности, отколкото като избавление от греха. Щастливи са, но само за известно време, мислейки, че религията ще разреши земните им проблеми. И докато животът се движи гладко, изглежда, че са последователни християни. Но когато бъдат посрещнати от първото свирепо изкушение, отпадат.

Любовта е принципът на Божието управление. И тя трябва да бъде и основата на истинския християнски характер. Нищо друго не може да ни даде силата да побеждаваме в изпитания и изкушения. Тази любов е готова и на саможертва. Изкупителният план е основан на жертвата на Любовта. Исус е дал всичко за нас и онези, които Го приемат, трябва да бъдат готови да жертват за Него всичко.

Той казва: "Други семена паднаха из тръните и те израснаха и ги заглушиха" (Матей 13:7). Не можете да съберете реколтата от пшеница сред плевели и тръни. Така и семената на Божията любов могат да виреят само когато бъде изкоренено всичко онова, което "расте естествено", когато се позволи чрез Божията благо-

дат любовта да стане водещият принцип в живота. Докато се позволява на Светия Дух да работи, характерът ще бъде пречистван и човекът ще намира сила да изкоренява навиците, противопоставящи се на Божията воля. Приемането на Исус трябва да бъде последвано от пълно преобразяване. Това е процесът, който Библията нарича освещение. Двата трябва винаги да вървят паралелно.

Исус говори съвсем определено, когато изброява факторите, способни да ни попречат да израснем в Него. Един от тях Той дефинира като «грижите на този свят». Това се отнася за всички хора, независимо от тяхното обществено положение. Бедните се страхуват, че няма да бъдат в състояние да задоволят основните си потребности. Богатите се страхуват, че ще загубят онова, което са натрупали. Но всичките ни страхове по отношение на нашата сигурност би трябвало да ни доведат до Този, Който е обещал да задоволи нуждите ни, защото Той ни обича и се грижи за нас. Независимо къде работим или прекарваме времето си, може да бъдем така погълнати от светските неща, че да лишим живота си от онези жизненоважни неща, необходими за растежа на "семето" на Божието Слово – време за размишляване за Бога, време за молитва, време за изучаване на Библията, време за служение на Бога. Светският шум заглушава гласа на Божия Дух.

По нататък Исус разкрива колко измамно е богатството. Вместо да бъде считано за дар, който да се употребява за Божия слава и за подпомагане на хората, то може да бъде използвано като средство за възвеличаване на собственото Аз. В този случай вместо в нас да се развие Божията безкористност и несебелюбие, ще развиваме егоизма, присъщ на Сатана.

След това Исус споменава и за «удоволствията на живота». Той не казва, че не трябва да преживяваме неща, които ни правят весели и радостни. (В края на краищата Той започва Своето служение в Палестина на едно сватбено тържество и не се колебае да посещава обществени събирания като тези при Матей и Симон). Тук по-скоро има предвид опасността от онзи вид забавления, които отклоняват чувствата ни от Бога. Исус осъжда удоволствията, които ощетяват физическата сила, замъгляват ума и притъпяват духовната схватливост – осъжда всичко, което убива духовния растеж.

Как га се молим

Сеячът – продължава Исус – невинаги е изправен само пред разочарования. Семето попада и на добра почва и той получава удивителна реколта. “А посаденото на добрата почва е този, който слуша Словото и го разбира” (Матей 13:23). Това не се отнася до някакво сърце без грях, защото Евангелието се проповядва именно на изгубените. По-скоро това е искреното сърце, което се покорява на убеждението на Светия Дух, като изповяда вина-та си, чувствайки своята нужда от Божията благодат и любов. Личност, която приема Писанията като глас Божи, е истински и верен последовател на Христос. Божии ангели се приближават до онези, които смирено търсят Божието ръководство.

Ако сърцата ни станат «добра почва», ще избираме да изпълваме ума си с възвишени и чисти мисли. Исус ще живее в нас и ще сътворява в живота ни добър плод на послушание и праведни дела. Нашите трудности и проблеми ще ни съдействат да ставаме все по-подобни на Христос, докато се стремим към вечния живот с цялото си сърце – дори и с цената на загуба, преследвания или смърт.

В цялата Притча за сеяча Исус показва, че различните резултати се основават на различната възприемчивост на почвата. При всеки случай и сеячът е един и същи, и семето е едно и също. Така че, ако Божието Слово не успява да процъфти в нашия живот, проблемът е в нас самите. Резултатите са в наша власт. Вярно е, че не можем да променим сами себе си; но имаме силата на избора, така че можем да изберем и да решим какви ще станем. Ако вашата опитност досега е била тази на утъпкания път или на каменистата, или на трънливата и пълната с плевели почва, това не трябва непременно да продължава по същия начин.

Божият Дух е готов да строши старите образци и да ви даде нов живот, стига само да позволите на сърцето си да бъде “добра почва” – слушател и вършител на Неговото Слово.

Когато семето на Словото пусне корени дълбоко в плодородната почва на вашия живот, то ще израсте буйно! Невидимата връзка между вас и Исус чрез вяра ще направи духовния ви живот да процъфти. Тогава жетвата ще бъде радост – радост за вас, радост и за цялото Небе!

“А когато се молиш, не бъди като лицемерите, защото те обичат да се молят, стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат хората. Истина ви казвам, те са получили своята награда. А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и, като си затвориш вратата, се помоли на своя Отец, Който е в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще те възнагради. А когато се молите, не говорете излишни думи както езичниците, защото те мислят, че ще бъдат послушани поради многословието си. И така, не бъдете като тях, защото вашият Отец знае от какво се нуждаете, преди вие да му искате. А вие се молете така: “Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име, да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята. Дай ни днес всекидневния хляб и прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници; и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия, защото царството е Твое и силата, и славата до вековете. Амин!” Защото, ако вие простите на хората прегрешенията им, то и Небесният ви Отец ще прости на вас; но ако вие не простите на хората прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения” (Матей 6:5-15).

Бог непрекъснато ни говори чрез природата, чрез Писанието и чрез многопосочното действие на Своето провидение. Но това не е достатъчно, за да ни държи в тясна връзка в Него. Имаме нужда и да Му говорим. Молитвата е разкриване на нашето сърце пред Бога също както пред приятел. Молитвата не довежда Бога до нас; тя възвишава нас до Него.

Когато е живял на земята, Исус е учил учениците Си как да се молят. Казал им е да представят пред Бога своите нужди и да

споделят с Него изпитанията и трудностите си. Говорил е от собствен, личен опит. Всичко, което е понасял ден след ден, обкръжен от греха, го е споделял със Своя Баща. По този начин е намирал утеха и сила, за да продължи. Но щом Той е чувствал нужда да се моли редовно и постоянно, колко повече ние имаме нуждата да правим същото.

Никога не си позволявайте да пренебрегнете молитвата или да ви завладее неохота за молитва; защото тя е ключът в ръката на вярата, която отключва небесната съкровищница. Без редовен молитвен живот вярващият човек е в опасност да стане безличен и да загуби пътя.

Разбира се, съществуват някои условия, при които можем да очакваме, че Бог ще чуе и ще отговори на нашите молитви. Най-напред, трябва да чувстваме нужда от Неговата помощ. Ако сърцата ни не са отворени за Божия Дух, няма да можем да приемем Божието благословение. Библията казва: "Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори" (Матей 7:7).

Нуждаем се и от вяра. Исус казва на учениците Си: "Каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви бъде" (Марк 11:24). Даже и когато не получим точно онези неща, за които сме се молили, е нужно да вярваме; необходимо е да имаме вяра. Когато изглежда, че на молитвите ни не е отговорено, трябва да продължаваме да се държим за обещанието! Вярвайте, доверете се на Бога и отговорът ще дойде. Бог е твърде мъдър, за да направи грешка и твърде добър, за да задържи от нас нещо, което е за наше добро.

Когато се молим за благословения, трябва да имаме в сърцата си дух на прощение. Исус ни напомня за това в молитвата образец, като казва: "Прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници" (Матей 6:12). Ако искаме молитвите ни да бъдат чути, трябва да прощаваме на другите по същия начин и в същата степен, в каквата се надяваме да ни бъде простено.

Ежедневната и постоянна молитва държи живота ни във връзка с Бога. Ето защо никога не бива да позволяваме на каквото и да било да прекъсва тази молитвена връзка. Молете се заедно с други, молете се заедно със семейството си, но над всичко друго отделяйте си време за лична, собствена молитва, защото тя е животът на душата ви.

Какво ще говорите на Бога в личната си молитва? Всичко! Вашите желаниа и нужди, вашето щастие или тъга, вашите проблеми и страхове – кажете Му всичко това. Той никога няма да счете дори една-единствена дума или молба за товар или за нещо неприятно, независимо колко дълго или колко много ще се молите.

Наистина няма нищо толкова голямо за Него, че да не го забележи. Помнете, Той поддържа всички светове във Вселената, нищо не е твърде незначително за Неговия интерес, та да не желае да ви помогне. Щом нещо засяга вас, то засяга и Него.

Исус казва: "Ще направя всичко, което поискате в Мое име" (Йоан 14:13). Молитва в името на Исус означава много повече, отколкото само да се споменава името Му в началото и в края й. Това означава да се молим в Духа на Исус, да вярваме в Неговите обещания, да разчитаме на благодатта Му и да постъпваме, както Той желае. Бог не иска от нас да станем отшелници или монаси и да се оттеглим от света. Той ни призовава да живеем като Неговия Син и да редуваме "планината на усамотение и мир" с работа за множествата от хора, сред които живеем. Човек, който не върши нищо, а само се моли, скоро ще престане и да се моли пълноценно.

Ако говорехме на Бога всеки път, когато Той ни показва грижата Си към нас, едва ли щяхме да спрем да Му говорим в молитва всеки ден! С приятелите си разговаряме за нашия живот, защото знаем, че ни обичат и защото ги обичаме. Всъщност имаме безкрайно по-голямо основание да обичаме Бога, отколкото приятелите си. Затова най-естественото нещо трябва да бъде да отдадем на Него първото място в мислите си, да говорим за Неговата доброта и да споделяме с други силата Му, изявяваща се в живота ни.

Нашето време за молитва не трябва да се състои само в искане. Когато се молим, е нужно и да изразяваме своята благодарност за начина, по който Бог ни е водил и благославял. Той е нежен и милостив Баща. Поради тази причина служението за Него никога не бива да се счита като отегчително и тежко задължение. Необходимо е то да стане наше удоволствие и вдъхновение. Във времето, отделено за лична молитва, мислете за кръста на Христос, за Неговата любов и жертва, а след това изразете

те и вашата благодарност и хвала за всичко, което ви е дал. Ще почувствате, че Исус ви обича и че се грижи за вас! И тогава ще можете с подновен дух да вършите ежедневните си задължения, като знаете, че Той очаква да останете завинаги с Него като със свой най-добър Приятел.

ГЛАВА 8

Как га имаме Вяра

“И друга притча им предложи, като каза: “Небесното царство прилича на синапено зърно, което човек взе и го пося на нивата си, което наистина е по-малко от всичките семена, но когато порасне, е по-голямо от тревите и става дърво, така че небесните птици идват и се подслоняват по клончетата му” (Матей 13:31,32).

“И когато дойдоха при множеството, при Него се приближи един човек, който коленичи и каза: “Господи, смили се над сина ми, защото е обладан от демон и страда лошо, понеже често пада в огъня и често във водата; и го доведоха при Твоите ученици, но те не можах да го изцелят”. Исус в отговор каза: “О, роде невярващ и извратен! Докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя! Доведете го при Мен” (Матей 17:14-17).

Всеки иска да има душевен мир. Но знаете, че той не може нито да се купи, нито да се спечели. Какво облекчение е да откриеш, че можеш да го имаш като дар! Независимо какви злини може да си извършил в живота си до този момент, когато ги изповядаш пред Исус, Той ще ги прости, ще ти даде ново сърце (ако използваме метафората, която Библията представя) и ще ти позволи да започнеш отново. Той наистина ти дава истински втори шанс, защото точно това е обещал.

Докато е бил на тази земя, Исус е поучавал, че даровете, които ни обещава, са наши, ако повярваме. Той е изцелил много хора от техните болести и недъзи, когато те с вяра са приемали Неговата сила. Тази помощ, която Той им е оказвал в областта на здравето, им е давала увереността, че могат да Му се доверят за извършването на подобно чудо и в духовните неща.

А помните ли историята за парализирания от Витсаида? Този човек бил съвсем безпомощен. Не бил използвал крайниците си

в продължение на тридесет и осем години. Но Исус просто му казал: "Стани, вдигни постелката си и иди у дома си" (Матей 9:6). Този беден човек би могъл да излезе с цяла редица аргументи, че не би могъл да направи това, основавайки се на своя тридесет и осем годишен опит. Но той повярвал на Исус, повярвал, че може да ходи. Взел решение да откликне на Неговите думи. И тогава Господ му дал силата да ходи!

Същото е и с духовното чудо. Никой човек от само себе си не може да извърши нещо за миналите си грехове. Не можем да променим нито сърцата си, нито да станем дори и малко подобри. Но Бог обещава да направи това вместо нас. Всичко, което иска от нас, е да повярваме в Неговото обещание, да се помолим за прощение на греховете ни и да Му поверим себе си. С други думи, ние вземаме решението – използваме волята си. И в момента, когато повярваме – когато повярваме, че сме простени и очистени, – Бог прави този факт действителност. Така че продължете да размишлявате за онзи парализиран човек. Той бил изцелен. В духовно отношение и ние можем да преживеем същото, стига да повярваме в това.

Не чакай, докато се почувстваш достатъчно добър, за да вземеш това решение. Кажи си: "Вярвам в това; то е така, защото Бог го е обещал". След това никога не се връщай назад! От този ден ти ще бъдеш нова личност.

Разбираш ли, след като веднъж си отдал себе си на Господа и по този начин си Го приел като свой Спасител, Той гледа на теб като на напълно добър човек, независимо колко греховен е бил животът ти. Всъщност от този момент нататък Неговият характер застава на мястото на твоя. Той те вижда като такъв, който никога не е съгрешавал. Какъв дар!

С течение на времето ще трябва да се справяш с някои подозрения, че това обещание е определено за други, но не и за теб. В такива моменти Божии ангели ще те обкръжават, носейки ти благодат и сила, и ще ти напомнят, че няма грях, който Бог да не може да прости, стига само да се покаеш за него и да го изповядаш.

Подготовка за смъртта

"И като излезе, отиде по обичая Си на Елеонския хълм, а учениците Му Го последваха. И като дойде на мястото, каза им: "Молете се да не паднете в изкушение!". И той се отдели от тях колкото един хвърлей камък и, като коленичи, казваше: "Отче, ако е волята Ти, отмени Ме с тази чаша! Но нека бъде не Моята воля, а Твоята" (Лука 22:39-42).

Исус се отправи бавно заедно с учениците Си към Гетсимания. Пълната луна грееше на безоблачното небе в пасхалната вечер. Шатрите на поклонниците, дошли в Ерусалим за празника, се бяха смълчали в тихата нощ.

Преди това Исус бе имал оживен разговор с учениците Си, но когато приближиха Гетсимания, Той стана странно мълчалив. Често се бе отбивал на това място за размисъл и молитва, но никога преди не бе идвал със сърце, така смутено, както през онази нощ. Сякаш бе загубил подкрепата на Своя Баща с приближаването на момента, когато щеше да понесе греховете на целия свят. Учениците не можеха да не забележат голямата промяна, която настъпи у техния Учител.

Близо до входа на Гетсиманската градина Исус остави повечето от учениците, като ги помоли да се молят за Него и за себе си. След това, придружен само от Петър, Яков и Йоан, отиде малко по-навътре, където също помоли тримата да се молят. Олюлявайки се, направи още няколко крачки все още в обсега на погледа им и рухна на земята. Те можеха да чуват думите Му. Като човешко същество Той бе започнал да понася възмездие за греха на човечеството.

Исус се бе срещнал със Сатана в смъртоносна схватка в пустинята преди три години – в началото на Неговото земно служение. И там Той бе победил. Сега изкусителят дойде за последна-

та страшна атака. За него всичко бе поставено на карта. Ако не успееше и този път, с надеждите му да стане господар на Зебятата щеше да бъде свършено завинаги. В Своята агония Исус се бе вкопчил в студената земя, сякаш да попречи да бъде откъснат от Своя Отец. И от устните Му учениците чуваха вика: "Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; но не както Аз искам, а както Ти искаш!" (Матей 26:39).

Всяко човешко същество търси съчувствие във време на страдание. Исус също копнееше за съчувствие. В този час на върховна агония Той дойде при учениците Си за утеха. Винаги ги бе поддържал в техните трудности, но сега копнееше да знае, че те се молят за Него. Олюлявайки се, Той стигна до мястото, където ги беше оставил, само за да види че и тримата спяха. Преди това, когато ги бе предупреждавал за приближаващото стълкновение, всички Го бяха уверили, че с готовност ще посрещнат и затвор, и смърт заради Него. Петър бе добавил, че дори всички останали да се откажат, той няма да се откаже.

С неопишуема тъга Исус събуди спящите Си ученици. Обръщайки се към Петър, попита: "Толкова ли не можа да ме подкрепиш само един час? Да, ти искаш да направиш това, но си толкова слаб". С голяма скръб Божият Син се обърна, за да продължи да се бори сам и кървави капки пот закапаха по земята, смесвайки се с нощната роса.

"И отиде втори път, и се молеше: "Отче Мой, ако не може да Ме отмине тази чаша, без да я пия, нека бъде Твоята воля" (Матей 26:42). Първата реакция от страна на тримата ученици беше да се втурнат да Му помогнат, но решиха, че трябва да направят това, което Той ги беше помолил. Затова се помолиха, след което неусетно отново заспаха. По-късно Исус втори път се приближи при тях и пак ги намери заспали. Събудиха се, когато дойде при тях, и останаха безмълвни в Неговото присъствие. При вида на набразденото с кръв чело ги връхлетя страх – те не разбираха какво става.

Връщайки се отново на мястото на страданието Си, Исус се помоли за Своята изкушавана и агонизираща душа. Съдбоносен час! Решаваше се участието на целия свят. Бъдещето на човечеството се колебаеше на везните. Дори в този момент Спасителят

можеше да откаже да заеме мястото на виновното човечество. Не беше късно да остави всичко. Можеше да напусне този себичен и жесток свят и да се върне при Своя Баща в небето. А след това отново – да – три пъти! – Той се помоли на Отец: "Не Моята, но Твоята воля да бъде".

Ангелите с удивление наблюдаваха агонията на Божия Син. Видяха как Го обкръжават легиони сатанински сили. Небето се бе смълчало; никаква музика не звучеше в този съдбоносен момент. Небесните жители наблюдаваха как Отец оттегля Своята любов от възлюбения Си Син. Непадналите светове наблюдаваха с краен интерес как великата борба на тази планета достигаше кулминационната си точка.

Макар Христовата агония да продължаваше, малко по-късно дълбоката депресия и обезкуражение Го напуснаха и Той се изправи, за да посрещне Голгота спокойно, с мир, изписан на окървавеното Му лице.

Когато се върна на мястото, където бе оставил учениците, отново ги завари заспали. Видя приближаването на множеството, дошло да Го залови, и ги събуди. Обяви и пристигането на Своя предател. После се изправи и попита: "Кого търсите?" Отговориха Му: "Исус от Назарет". Той каза: "Аз Съм".

Докато говореше, ангел застана между Исус и тълпата. Божествена светлина озари лицето Му и образ, подобен на гълъб, хвърли своята сянка над Него. Като видяха това, убийците се олюляха назад. Свещеници, старейшини, войници – и дори Юда – паднаха на земята.

В този момент Исус можеше лесно да избяга, но Той стоеше даже и когато Неговите обвинители лежах в нозете Му. Учениците гледаха сцената с мълчаливо удивление.

След това обстановката бързо се промени. Когато ангелът се оттегли, славата му изчезна в нощта и войници, и свещеници се изправиха пред Исус. Засрамени от слабостта си и боящи се, че Той би могъл да избяга, те отново казаха, че търсят Исус от Назарет. Божият Син отговори: "Казах ви, че Съм Аз. Затова, ако търсите Мен, оставете тези да си отидат" (Йоан 18:8). Тази вечер Той бе видял изобилни доказателства за слабата вяра на Своите последователи и затова искаше да ги запази от по-нататъшни изкушения и изпитания.

“Предателят бе дал знак, казвайки: “Когото целуна, Той е. Арестувайте Го” (По Матей 26:48). За момент Юда се престори, че няма нищо общо с тълпата. Пристъпвайки към Исус, той каза: “Здравей, Рави!” и Го целуна, преструвайки се, че плаче от съчувствие към Него поради опасността, в която Учителят се намираше. Но Исус отговори: “Юда, с целувка ли предаваш Човешкия Син?” (Лука 22:48). Ако изобщо можеше да се направи нещо, този отговор би трябвало да разтърси съвестта на Юда. За съжаление той остана упорит, без да трепне пред факта на страховитото си предателство.

“А на дошлите против Него главни свещеници, началници на храмовата стража и старейшини Исус каза: “Като срещу разбойник ли сте излезли с мечове и тояги? Когато бях всеки ден с вас в храма, не протегнахте ръце срещу Мен. Но сега е вашият час и властта на тъмнината!” (ст. 52 и 53).

Учениците се ужасиха, като видяха как Божият Син позволява да бъде заловен и вързан. Не можеха да разберат това и Го обвиниха, че се е покорил на тълпата. В този момент на голям страх Петър предложи всеки да спасява себе си. Следвайки неговото предложение, “всички ученици Го оставиха и избягаха” (Матей 26:56).

ГЛАВА 10

Жестокото разпятие

“Когато чу тези думи, Пилат изведе Исус навън и седна на съдийския престол на мястото, наречено Каменната настилка (или на еврейски – Гавата). Беше денят на приготовленияе за Пасхата, около шестия час. И той каза на юдеите: “Ето вашия Цар!”. А те извикаха: “Махни Го! Махни Го! Разпни Го!”. Пилат им каза: “Вашия Цар ли да разпъна?”. Главните свещеници отговориха: “Нямаме друг цар, освен императора”. Затова той им Го предаде да бъде разпънат. И така, те взеха Исус и Го отведоха. И Той, носейки кръста Си, излезе на мястото, наречено Лобно, което на еврейски се казва Голгота, където Го разпънаха, и с Него други двама – от едната и от другата Му страна, а Исус - по средата. А Пилат написа и надпис и го постави на кръста. А написаното беше: “Исус, Назарянинът, юдейският Цар”. Този надпис прочетоха мнозина от юдеите, защото мястото, където разпънаха Исус, беше близо до града и написаното беше на юдейски, на гръцки и на латински. А главните свещеници на юдеите казаха на Пилат: “Недей да пишеш “юдейският цар”, а “самозваният юдейски цар”. Но Пилат отговори: “Каквото писах, писах!” А войниците, като разпънаха Исус, взеха дрехите Му и ги разделиха на четири дяла – на всеки войник по един дял. Взеха и долната Му дреха. А дрехата Му не беше шита, а изтъкана цяла отгоре надолу; затова казаха помежду си: “Да не я раздираме, а да хвъртим жребие помежду си за нея – чия да бъде”, за да се изпълни Писанието, което казва: “Разделиха си дрехите Ми и за облеклото Ми хвърлиха жребие”. И така, войниците направиха това. А при кръста на Исус стояха майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопова, и Мария Магдалена. А Исус, като видя майка Си и ученика, когото обичаше, който стоеше наблизо, каза на майка Си: “Жено, ето твоя син!”. После

каза на ученика: "Ето твоята майка". И от онзи ден ученикът я прибра в своя дом. След това Исус, като знаеше, че всичко вече е свършено, за да се събдне Писанието, рече: "Жаден съм!". А там беше сложен съд, пълен с оцет, и те напоиха гъба с оцет, набучиха я на исоп и я поднесоха до устата Му. А Исус, като прие оцета, каза: "Свърши се!". И, като наведе глава, предаде дух" (Йоан 19:13-30).

Когато новината за предстоящото разпятие на Исус се разпространила из Ерусалим, събрало се голямо множество и Го последвало по пътя за Голгота. Когато преминавал през портата за Пилатовото съдилище, върху наранените Му и кървящи рамене натоварили кръста, който бил предназначен за Варава. Но тежестта му била по-голяма, отколкото Спасителят би могъл да понесе. Не бил хапвал от пасхалната вечеря, която отпразнувал с учениците Си в четвъртък вечерта. След това се борил със Сатана в Гетсимания, понесъл предателството на Юда, видял как учениците Му Го изоставили, стоял пред Анна, Каяфа, Пилат и Ирод, два пъти бил бичуван. Гърбът Му бил жива рана. Когато поставили кръста на раменете Му, Той паднал. Това било повече, отколкото човешкото Му естество можело да понесе.

Мария, придружена от Йоан, видяла как нейният Син пада. Тя копнеела да прегърне наранената Му глава и да избърше челото, някога почивало на скута ѝ. Но не можела.

В този момент един киринеец, Симон, пристигащ от провинцията, се видял обкръжен от тълпата. Чул подигравателния вик: "Направете път на юдейския цар!" Удивен от тази невероятна жестокост и враждебност, той спрял, за да изрази съчувствието си към Исус. Войниците го блъснали напред и поставили Исусовия кръст на раменете му. И той трябвало да го носи по целия път до Голгота. През целия си останал живот Симон считал това събитие за най-велика чест – че е носил кръста на Господа.

Жените сред множеството наблюдавали внимателно развитието на събитията. Някои от тях се били срещали с Исус, когато водели своите малки при Него за изцеление. Били удивени от омразата и жестокостта, с която тълпата се отнасяла към Него. Сърцата им били съкрушени от болка. Когато Исус паднал под

тежестта на кръста, жените ахнали, чули се ридания. Техните жални вопли били единственото, което Исус забелязал, докато вървял, олюлявайки се. Въпреки тежкото Си страдание, Той изпитал неизразимо съчувствие към тях. Те не вярвали в Него като Божи Син – просто изразявали своето човешко съчувствие. Исус знаел това. Макар че оценил тяхната милост, по-голямата Му грижа била за бъдещето им. Къде щели да бъдат през вечността?

Пристигайки на мястото за екзекуцията, тримата затворници били привързани към кръстовете, на които трябвало да бъдат екзекутирани. Двамата престъпници се съпротивлявали и трябвало да се борят с тях, за да ги приковат. Но Исус не оказал никаква съпротива. Мария, подкрепяна от Йоан, наблюдавала сцената, надявайки се, че нейният Син по някакъв начин ще изяви силата Си и ще се освободи. В същото време в ума ѝ изплували думите Му, описващи точно тази сцена.

В душата на Мария се блъскали много въпроси. Щял ли нейният Син, Който можел да възкресява мъртви, да позволи да бъде разпънат? Трябва ли да се откаже от вярата си, че Той е Месия? Няма ли възможност да Го утеши по някакъв начин? Мария наблюдавала всяка стъпка в този жесток процес, докато не видяла как войниците разпъват ръцете Му и забиват големите железни шипове в тях. При тази гледка тя припаднала и трябвало да бъде отнесена.

Докато преживявал всичко това, Исус не изговорил и дума на оплакване. От устните Му се отронила само молитвата на милост и състрадание: "Отче, прости им, защото те не знаят какво правят!" (Лука 23:34). Тази молитва включва всяка личност на света – от деня на сътворението до края на човешката история. Всички носим вината за разпъването на Исус, но Той ни предлага прощение, за да можем да преживеем Неговия мир сега и да се възползваме от обещанието Му за вечен живот.

След като Го приковали, войниците вдигнали кръста и го забили в земята. Това причинило на Божия Син неопишуема физическа болка. Над главата Му заковали надпис, който гласял на еврейски, гръцки и латински: "Исус от Назарет, Цар на юдеите". По силата на провидението хиляди посетители от съседните страни, които били дошли в Ерусалим за пасхалния празник, прочели този надпис и научили за първи път истината за Исус.

Като дребен жест на човечност от страна на римските войници било позволено да се дава на жертвата упойващо питие, което да намали поне малко острата и мъчителна болка. Когато го предложили на Исус, Той вкусил, но отказал да го изпие. Не искал да позволи умът Му да бъде притъпен по този начин. Съзнанието Му трябвало да остане ясно, за да има сила да продължи да се държи за Бога чрез вяра.

Подигравките и гаврите над Исус продължавали, а денят бавно се влачел. Религиозните водители се присъединили към тълпата с особено жестоките си подигравки: "Ако си Божи Син, слез от кръста". "Други спасяваше, а Себе Си не може да спаси" (Матей 27:40,42). Техните гаври всъщност потвърждават една страшна за нас истина – Исус е можел да слезе от кръста, но ако би направил това и би спасил Себе Си, нямало да може да спаси нас – грешниците.

По време на това страховито страдание Той намерил утеха в един кратък разговор, започнат от каещия се грешник край Него. Когато войниците разпънали престъпниците, в единия от тях настъпила промяна. Този човек не бил закоравял в злото. В своя живот той имал случаи да види как Исус служи на хората. Но тези впечатления били помрачени поради обвиненията на свещениците към Божия Син. Подведен поради лошия си избор на другари, той се хвърлил в живот на грях, който приключил с неговото арестуване, процес и осъждане на смърт.

Докато тълпата на Голгота сипела подигравки срещу Божия Син, имало и някои, които били чули и сега си припомняли Неговите думи и дела на милост и състрадание и тихо Го защитавали. Разбойникът чувал тези разговори. Тогава, обръщайки се към другия разбойник, той запитал: "И от Бога ли не се боиш ти, който си под същото осъждение?". Умиращите престъпници нямало защо да се страхуват вече от човеци, но единствено от Бога и от предстоящият съд. Каещият се разбойник съжалявал, че сега понася последиците от престъпния си живот, но поглеждайки към Исус, възкликнал: "Този Човек не е сторил нищо лошо" (Лука 23:41).

Колкото повече си мислел за това, толкова повече съмненията му се разсейвали. Той си припомнил всичко, което бил чувал за Исус, припомнил си и за онези, които Той бил излекувал, за

хората, чиито грехове бил простил. Хвърлил поглед към приятелите Му, които ридатели под кръста, прочел надписа над Исусовата глава и малко по малко Светият Дух "скачил халките" на доказателствата. Той разпознал в Разпнатия "Божия Агнец, Който отнема греха на света". Със странна смесица от надежда и страх разбойникът се обърнал към Него и Го помолил: "Господи, спомни си за мен, когато дойдеш в царството Си" (ст. 42). Незабавно до съзнанието му достигнало следното удивително обещание: "Ще бъдеш с Мен в Рая" (ст. 43).

Когато погледнал тълпата под Себе Си, Исус забелязал Своята майка и Йоан. Усещайки, че животът на Божия Син си отива, Йоан я бил довел обратно при кръста. Преди смъртта Си Исус мислел и за нейните нужди. Вглеждайки се в съсипаното й от скръб лице, а след това и в Йоан, Той й казал: "Това е синът ти". След това заръчал на Йоан: "Това е майка ти!". Йоан разбрал напълно тези думи и от този ден взел Мария в дома си, където се грижил за нея до смъртта й.

Докато носел страшното бреме на вината на целия свят, Исус бил лишен от присъствието на Своя Баща. Тази раздяла по времето на Неговата най-тежка агония пронизвала сърцето Му със скръб, каквато никое човешко същество не би могло да понесе. Болката от тази раздяла надминавала дори и изключителната физическа болка. По време на онези самотни часове Исус знаел колко оскърбителен е грехът за Неговия Отец. Дали това нямало да Ги раздели завинаги! В края усещането за омразата на Отец спрямо греха на света, който Исус носел като наш Заместник, съкрушило сърцето Му. В тези страшни последни часове Той преживял същата агония, каквато ще преживее всеки непокаян грешник в края на времето, когато Божията милост бъде оттеглена от света. Даже слънцето отказало да наблюдава тази трагична сцена. Точно по обяд мрак покрил кръста за около три часа. В зловещата тъмнина от време на време проблясвали светкавици, осветявайки Разпнатия. Тези тайнствени и необясними изяви на природата изплашили религиозните водители, екзекуторите и обкръжаващата кръста тълпа. След около три часа чули вика на Исус: "Отче Мой, Отче Мой, защо си Ме оставил?" (Матей 27:46).

Представете си сцената. Безгрешният Божи Син виси умиращ на кръста. Гърбът Му представлява кървава каша от двете

бичувания; ръцете, които някога са били постоянно заети да вършат добро, са приковани на дървените греди. Нозете, които са ходели неуморно в мисията на Любовта, сега са приковани, царственото Му чело е наранено от трънения венец. И Той понесе всичко това без поддържащото присъствие на Своя Отец.

Никога не забравяй, че именно за теб Исус се е съгласил да понесе този невероятен товар от вина! Умрял е, за да отвори портите на Рая за теб!

По-късно в този опръскан с кръв петъчен следобед се чул вик от средния кръст. Със съвършена яснота, та всички да чуят, Исус обявил: "Свърши се" (Йоан 29:30). След това добавил: "Отче, в ръцете Ти поверявам Духа Си" (Лука 23:46). В този момент силна светкавица озарила кръста и лицето на Исус проблеснало със светлината на слънцето. След това главата Му клюмнала. Той умрял.

ГЛАВА 11

Великото Възкресение

"В първия ден на седмицата Мария Магдалена дойде на гроба рано, докато беше още тъмно. И видя, че камъкът е махнат от гроба. Тогава се затича и отиде при Симон Петър и при другия ученик, когото Исус обичаше, и им каза: "Дигнали са Господа от гроба и не знаем къде са Го положили". И така Петър и другият ученик излязоха и тръгнаха за гроба. И двамата тичаха заедно, но другият ученик превари Петър и стигна пръв на гроба. И като надникна, видя плащениците сгънати, но не влезе вътре.

След него дойде Симон Петър и влезе в гроба, и видя плащениците сложени и кърпата, която беше на главата Му, не сложена с плащениците, а свита на отделно място. Тогава влезе другият ученик, който пръв стигна до гроба, и видя, и повярва, защото още не бяха разбрали Писанието, че Той трябваше да възкръсне от мъртвите. Тогава учениците се върнаха пак у тях си. А Мария стоеше до гроба отвън и плачеше.

И както плачеше, надникна в гроба и видя два ангела в бяло да седят там, където бе лежало тялото на Исус – единият при главата, а другият при краката. И те ѝ казаха: "Жено, защо плачеш?". Каза им: "Защото са взели моя Господ и не знам къде са Го положили". Като каза това, тя се обърна назад и видя, че Исус ѝ говори, но не разбра, че беше Исус.

Исус ѝ каза: "Жено, защо плачеш, кого търсиш?". Тя, като мислеше, че е градинарят, Му каза: "Господине, ако Ти си го изнесъл, кажи ми къде си го сложил и аз ще го взема". Исус ѝ каза: "Мария!". Тя се обърна и Му каза на еврейски: "Равуни", което значи "Учителю". Исус ѝ каза: "Не се допирай до Мен, защото още не съм се възнесъл при Моя Отец, но иди при братята Ми и им кажи: "Възнасям се при Моя Отец и при вашия Отец, при Моя Бог и при вашия Бог" (Йоан 20:1-17).

Часовете на нощта срещу неделята се точели мъчително, докато настъпил най-мрачният час – точно преди разсъмване. През цялото време Исус лежал в гроба като затворник на смъртта. Големият камък стоял непоклатимо на мястото си, римският печат оставал непокътнат, а римските стражи все така бдели в своята нощна стража. Внезапно силен земетръс разлюлял земята от приближаването на ангел, който слизал от небето, сияещ от Божията слава. Всички войници изпопадали на земята като мъртви. Те видели как официалният римски печат на гроба се пръснал на парчета, когато ангелът търкулнал канарата като малко камъче. След това го чули да изговаря паметните думи: “Сине Божи, излез! Твоят Отец Те вика”. Исус се изправил, излязъл от гроба и прогласил: “Аз Съм Възкресението и Животът”.

Докато земята се люлеела сред блясъка на светкавиците и трясъка на мълниите, очите на войниците оставали приковани към излъчващото блестяща светлина лице на Исус. Това ли е Същият, Когото те били видели в съдебната зала пред Пилат и Ирод? Същият, за Който били сплели корона от тръни? Този, Чийто гръб бил разкъсан от техния бич? Този, Когото те приковали на кръста? Този, на Когото се подигравали? На Когото свещениците, клатейки глави, казвали: “Други спаси, а себе Си не може” (Матей 27:42)?

Сега в ужас разбирали, че нищо не може да Го задържи като пленник на смъртта. Планини върху планини да биха били натрупани върху гроба Му, Той пак би излязъл жив!

Когато славата на ангела изчезнала при първите лъчи на зората, войниците се изправили на крака, и прелъвайки се като пияни, забързали към Ерусалим. Разказвали новината на всеки срещнат. Още докато вървели към двореца на Пилат, до юдейските властници стигнала мълвата за случилото се и първосвещениците изпратили да повикат войниците най-напред при тях.

Все още треперейки от събитията при гроба и с безцветни лица, римските стражи свидетелствали убедително, че Исус е възкръснал. Разказали цялата история такава, каквато я видели. Нямало време, нито причини да говорят нещо друго, освен истината. Когато чули разказа им, свещениците пребледнели. Каяфа се опитал да каже нещо, устните му се раздвижили, но от тях не излязъл и звук. Най-после, когато войниците вече си тръг-

вали, Каяфа успял да прошепне: “Почакайте! Не казвайте на никого това, което сте видели!”.

Тогава свещениците заповядали на войниците: “Докладвайте, че учениците Му са дошли през нощта и са откраднали тялото Му, докато сте спели”. Глупава лъжа, която може да бъде измислена само от паникьосани хора! Ако стражите са спели, когато учениците са крадели тялото, как тогава са могли да знаят това и как са ги видели? А ако учениците са откраднали тялото Му, свещениците със сигурност първи биха ги осъдили! Войниците се ужасили при мисълта да си навлекат сами толкова ужасно обвинение – че са спали по време на пост. Това било тежко престъпление, за което можело да заплатят с живота си. За да ги усмирят, свещениците им обещали закрила и подкуп, ако следват техните наставления.

А рано сутринта в неделя жените, които присъствали на ексекцията, дошли на гроба, носейки аромати, за да помажат тялото на Исус. Мисъл, че може да е възкръснал от мъртвите, изобщо не се мяркала в умовете им. Когато приближили градината, те се питали една-друга кой ли ще им отмести големия камък от гроба. Знаели, че те самите няма да могат да сторят това. Тогава почувствали как земята се клати под нозете им и видели небето, озарено от неописуема слава. Когато стигнали до гроба, камъкът вече бил отместен и тялото го нямало вътре.

Мария Магдалена, която стигнала първа при гроба, повече не искала да губи време, а изтичала да каже на учениците. Мигове по-късно пристигнали и другите жени. Те почувствали, че не са сами. Оглеждайки се, видели някой да стои край гроба. Това бил ангелът, който отместил камъка.

Светлината, която го обкръжавала, ги изплашила. Тогава чули думите му: “Не се страхувайте! Зная, че търсите Исус. Той не е тук! Той е жив! Елате и вижте мястото, където е лежало тялото Му. Идете бързо и кажете на учениците”.

Едва тогава жените си спомнили думите на Господа, че ще възкръсне и разбрали, че няма нужда от скъпите аромати, които били донесли.

Мария, която не успяла да чуе новината за възкресението на Исус, стигнала при Петър и Йоан преди другите жени и споделила шокиращата новина, че някой е взел тялото на Господа.

Тримата изтичали обратно при гроба и се уверили в истинността на това, което тя казала. Видели плащеницата, но не и Исус.

Двамата ученици се върнали в Ерусалим, а Мария останала при гроба, разбита от скръб и питаща се кой би могъл да ѝ каже какво се е случило с Исусовото тяло. Сред своя плач, объркване и смущение тя чула глас: "Защо плачеш? Кого търсиш?" (Йоан 20:15).

През замрежените си от сълзи очи Мария видяла неясно една фигура, за която си помислила, че е градинарят. Попитала: "Ако ти си взел тялото, кажи къде си го положил?". Мария се страхувала, да не би градинарят да си е помислил, че гробът на такъв богат човек е твърде почетно място за престъпник, разпънат на кръст. Но ако случаят е такъв, тя би могла да намери друго място. Умът ѝ незабавно се насочил към гроба, където тя и нейната сестра били погребали Лазар, преди Божият Син да го възкреси.

Тогавя Исус отново се обърнал към нея - този път по име: "Мария!".

Тя веднага познала този глас. Това не бил градинарят – това бил възкръсналият Исус! Извикала: "Равуни!". Коленичила на земята да прегърне нозете Му.

Исус вдигнал ръка и казал: "Не! Още не съм възлязъл при Моя Отец. Иди при учениците Ми и им кажи, че отивам при Моя Отец и при вашия Отец; при Моя Бог и вашия Бог".

Мария тръгнала бързо да сподели тази невероятна вест.

Докато Исус лежал в гроба, Лукавият се надявал, че Той няма да може да възвърне отново живота Си. В петък следобед Сатана поставил своите демони да пазят тялото в гробница. Когато обаче видял как Исус излиза жив от гроба, разбрал, че царството му е осъдено и че в края ще трябва да умре.

Свещениците били станали оръдие на дявола и все още били изцяло в негова власт. Когато чули доклада на войниците за възкресението, те се уплашили от гнева на народа и почувствали, че собственият им живот е в опасност. Единствената им надежда била да се опитат да обявят Исус за измамник и да отрекат възкресението Му. Затова подкупили войниците, осигурили си и мълчанието на Пилат и пръснали лъжите си колкото може по-надалеч.

Имало някои свидетели обаче, които не мълчали. Много хора били чули стряскащия доклад на войниците по пътя им към града. Имало също и други, които възкръснали от мъртвите по

същото време, когато възкръснал и Исус. А след това и сам Господ се явил на някои, потвърждавайки, че е жив. Така от онзи ден нататък свещениците живеели в ужаса, че някога могат да се срещнат с Исус лице в лице.

Точно както се изпълнило Неговото пророчество за смъртта Му, така се изпълнило и за възкресението Му. Той бил казал на учениците Си: "Полагам живота Си, за да Го взема пак (...) Имам силата да го положа и имам силата да го взема пак". А на свещениците заявил: "Унищожете този храм, и за три дни ще го въздигна" (Йоан 10:17, 18; 2:19).

Пред отворения гроб на Йосиф от Ариматея Исус заявил триумфално: "Аз съм Възкресението и Животът". Само един Бог може да изговори такива думи. Всички творения живеят по волята и силата на Всевишния, Който ги е създал. Всички сме зависими същества; всички приемаме живот от Него. Единствено Той може да каже: "Имам власт да положа живота Си и имам власт да го взема отново". В своята Божественост Исус изявил мощта Си и разкъсал веригите на смъртта.

При възкресението Си възкресил и голямо множество мъртви – хора, които били работили за Бога и посветили целия си живот, за да откриват на света истината за Него. Земетресението по времето на Исусовата смърт отворило тези гробове, а когато Исус възкръснал, възкръснали и те. По време на Своето служение Исус възкресявал мъртви при не един случай. Възкресил и сина на вдовицата от Наин, дъщерята на управителя, а също и Лазар. Но никой от тях не възкръснал за вечен живот. След време всеки от тях щял да умре отново. Хората обаче, които възкръснали по време на Исусовото възкресение, получили безсмъртие и се възнесли заедно с Божия Син като трофеи на Неговата победа над смъртта и над гроба.

За вярващите Исус е възкресението и животът. Той е казал: "Дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно" (Йоан 10:10). Чрез Него всичко, изгубено поради греха ще бъде възстановено. Животът е в Него и Той ще възвърне към живот всеки, който Го е избрал като Спасител. Всъщност в момента, в който приемем Исус, ние вече имаме вечен живот.

Говорейки за Господнята вечеря, Той казва: "Който ядат плътта Ми, ще имат вечен живот; и Аз ще ги възкреса в последния

ден" (Йоан 6:54). За християните смъртта е като сън, време за почивка. Всички приятели на Исус са спасени и се намират под Неговата грижа. Когато Той се завърне отново, и те ще бъдат заедно с Него завинаги.

В последния ден гласът Му ще се чуе от небето. Ще проникне в гробовете и ще ги отвори. И заспалите в Господа ще възкръснат за живот. При Неговото възкресение са се отворили гробовете само на малцина. Но при Второто Му идване всички Негови спящи приятели ще чуят гласа Му и ще възкръснат за живот и безсмъртие.

Обещанието на Божия Син за Неговото Второ пришествие останало завинаги свежо в умовете на учениците през целия им живот. Те знаели, че същият Исус, Когото те видели да се възнася в небето, ще се завърне отново. Същият глас, който им казал: "Аз Съм с вас завинаги – до края на света" (Матей 28:20), ще ги посрещне един ден в небесното царство.

Сега учениците разбирали делото, което им било поверено. Знаели, че трябва да споделят с други истините, на които Исус ги бил научил. Трябвало да разказват историята за Неговия живот, смърт и възкресение, за тайните на спасението и за правото на Бога да прощава греховете на човеците. Чрез силата на Светия Дух те щели да споделят тези истини с хората навсякъде по света.

Как да се справяме със съмненията и смущенията

Никога не се бойте за това дали сте спасени, или не. Ако поставяте себе си в центъра на този въпрос, мислите ви ще бъдат насочени към вас самите и ще се отклоняват от Исус. След като веднъж сте Му поверили своя живот, доверете Му се, говорете за Него, мислете за Него. Отстранете от ума си всяко съмнение и страх.

Особено младите хора често пъти биват поразявани от съмнения. Това се дължи на много причини. Например не могат да разберат някои неща в Библията и се чудят дали въобще някога ще успеят. Може да изглежда, че не са в състояние да проникнат отвъд тези съмнения. Ето нещо, за което да се хванете: Бог никога не кара дадена личност да повярва в каквото и да било, без да съществуват достатъчно доказателства, върху които тя да основе своята вяра. Неговото съществуване, Неговият характер, истинността на Библията – всичко това може да бъде прието чрез разумните доказателства, които Той дава. Бог не премахва всякаква възможност за съмнение, защото иска да проявяваме вяра. Всеки, който желае да се съмнява, може да намери причини за това. Но по същия начин и всеки, който наистина иска да знае какво е истина, ще намери пълнота от доказателства, въз основа на които да изгради своята вяра.

Умовете ни са ограничени и е невъзможно да обхванем нещо, което е безпределно. Колкото и блестящ да е умът, колкото и образован да е човекът, той винаги ще се изправя пред върховното тайнство на Бога. Неговото Слово съдържа много тайни, които

никога не ще разберем: как е възникнал грехът, как Исус е дошъл на земята като Човек, как е възкръснал, как сме спасени – всичко това са тайни, лежащи отвъд нашето разбиране. Но няма никаква причина да не ги вярваме! Ние не можем да разберем живота в материалния свят – дори и най-простите форми. В такъв случай трябва ли да се изненадваме, че намираме тайни и в духовния свят, които не можем да обхванем и разберем?

Скептиците обичат да твърдят, че има много места в Писанието, които не можем да разберем и които били силни аргументи срещу приемането му като Божие Слово. Но може да се твърди също така неоспоримо и че неговите тайни са най-убедителният аргумент за Божествения му произход. И, колкото и парадоксално да звучи, Библията, с такава простота представя начина, по който сме спасени, че всеки, който иска да разбере, може да го направи. Колкото повече я изследваме, толкова по-дълбоко ще става нашето убеждение, че това са наистина Божии думи.

Всички в началото пристъпваме към Библията с известна доза човешка гордост и ни става много уничително, когато разберем, че сме изправени лице в лице с неща, които не можем да разберем, независимо колко усилено ги изследваме. Божият план е истините на Неговото Слово да ни стават все по-ясни и по-ясни, колкото повече ги четем. Ето как става това. Бог ни е дал Своя Дух, Който да ръководи мислите ни, докато четем Библията. Малко преди разпятието Христос казва на учениците Си, че ще им даде Духа, Който ще да ги ръководи в тяхното познание на истината: “Когато дойде Духът на истината, Той ще ви настави на всяка истина(...) От Моето ще взема и ще ви изяви...” (Йоан 16:13,14). Вашето разбиране започва, когато изучавате Словото, водени от Духа и използвайки дадената ви от Бога сила на разума. Ето защо отваряйте тази Книга почитателно – тя е Божие Слово. Молете се за ръководството на Духа и ще откриете, че съмненията изчезват.

Но ако въпреки всичко продължат да ви преследват съмнения? Тогава ще е правилно да се запитате дали нещо, което обичате да правите, но което сте започнали да осъзнавате, че не е добро, не пречи на вашето растящо познание и разбиране на Божията воля. Ако това е така, вземете решение, че връзката ви с Исус е по-важна от всичко! Библията съдържа следната пока-

на: “Вкусете и вижте, че Господ е благ” (Псалм 34:8). Така че продължавайте да “вкусвате” и да получавате благословението. Помнете Исусовите думи: “Искайте и ще получите” (Йоан 16:24). Исус желае да бъдете щастливи!

Когато преминете от смърт в живот, ще бъдете в състояние да кажете: “Нуждаех се от помощ и я намерих в Бога на спасението ми. Той утоли глада на моята душа и сега Библията ми разкрива Исус”. Чрез вяра можем да си представим вечността и да схванем обещанията на Бога. Умствените ни способности ще се увеличават, когато Светият Дух обитава в нас. Скоро всичко, което ни е обърквало в Божието провидение и ръководство, ще се изясни. Както ап. Павел пише на църквата в Коринт: “Сега виждаме смъртно, като в огледало, но тогава ще виждаме лице в лице. Сега познавам само отчасти; тогава ще позная напълно, както съм бил познат” (Коринтяни 13:12).

За допълнителен материал по този въпрос препоръчваме книгите *Копнежът на вековете*, *Пътят към Христос*, и *Деяния на апостолите*.

Размислете

1. Защо Бог иска да ни спаси?
2. За кого Исус извършва първото Си чудо?
3. Защо бащата на блудния син загръща със собствената си мантия своето грешно дете?
4. И Матей, и богатият управник получават покана да последват Исус. В какво отношение обстоятелствата и при двамата са подобни? А в какво са различни? Защо Матей приема поканата, а богатият младеж – не?
5. Какво можем да научим по въпроса за проповядването от Притчата за сеяча? Как единствено можем да принасяме плод?
6. Кои са някои от условията, за да бъде отговорено на молитвите ни?
7. Коя е основата за прощение от страна на Бога?

Просто
Исус
В твоя
живот

Отношения

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ОТНОШЕНИЯТА

Имах връзка, която не беше правилна. Някои неща принадлежаха към “зоната на неизвестното”, но идва време, когато наистина разбираш, че нещо не е както трябва. Вече се бях убедила, че пътят не е този. Всъщност и приятелят ми беше християнин, и други приятели ми казваха, че сме много подходящи един за друг. Но дълбоко в себе си знаех, че това не е мястото, към което Бог би ме водил.

Имаше, разбира се, и други указания, като например факта, че мои близки – семейството ми, както и многогодишни приятели – не одобряваха връзката ни. Но колкото и глупаво да е, аз се вслушвах в думите на онези, които ми казваха онова, което исках да чуя. Не изоставих Бога. Продължих да се моля и мамех себе си, като сама се успокоявах, че сигурно това е Неговата воля, защото си въобразявах, че преживявам “истинската любов”.

В същото време посещавах курс по брак и семейство в един от университетите на адвентистите от седмия ден. Две от книгите, които професорът използваше, бяха “Дом и семейство” и “Вести към младите”. За първи път прочетох тези книги – на един дъх. С всяка страница се убеждавах в тяхната истинност и в нещото, което вече знаех. Успях да погледна отвъд цялата тази мъглява романтика, която така много харесвах, към онова, което наистина имаше значение. Бяха ли тези отношения за Божия прослава? Не! Можех вече да си отговоря съвсем точно на този въпрос.

Бях искрена. Не исках да се намеря там, накъдето всъщност отивах. Знаете колко лесно е, след като веднъж си се влюбил в някого, да му позволиш физическата връзка да стигне по-далеч, отколкото си възнамерявал.

Заклевах се никога да не допусна това. Даже и ако не правите секс, всъщност много лесно отивате отвъд онова, което е чистото и свято, когато сте заедно.

Елън Уайт ни предупреждава за това. Ето защо, докато четях нейните вести, съвестта ми беше силно смутена. Тя не песни думите, които трябва да бъдат казани (като например "не бъди потаен", "не пренебрегвай съвета на родителите си", "не бъди нескромен, нечист или неморален" и "не изпускай контрола").

Може да съм се присмивала над подобни съвети преди това или да съм си мислела, че съм някак си "по-силна" от изкушението, но в края на краищата бях съгрешила. Бог ми каза още веднъж чрез Елън Уайт, че моята връзка е отишла твърде далеч. Откри ми също и че все още ме обича и иска да ми помогне да започна отново.

Писанията, които Бог е дал на своята пророчица, никога няма да остарееят, нито ще излязат от мода – даже и да изглеждат трудни за следване или понякога дори и непрактични. Знаем от опит, че е много трудно на дело да следваш Божиите насоки. Но Бог дава сила. Лесно е просто да прочетеш и да разбереш Божиите наставления. Но когато си в разгара на любовта си, какво правиш? Макар че бях обърквала нещата толкова много пъти, това, което ми донесе победата в случая, а именно да сложа край на тези отношения, беше вслушването, а след това и вземането на решение (правенето на избор). Един практически съвет, който ми проблесна, когато четях книгите на Елън Уайт, бе: "Не оставайте сами през нощта". В края на краищата Бог ми говореше чрез Елън Уайт и чрез Своето Слово, за да може тази връзка да дойде под Негов контрол.

Независимо от традициите и практиките на обществото, мъдростта Бог да бъде почитан в нашите отношения чрез практикуването на чистота е винаги нещо приложимо. Съветът на Елън Уайт ми помогна да направя това.

Стефани, 21г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ОТНОШЕНИЯТА

Бях първа година в колежа, когато любовта на моя живот ми каза, че повече не ме обича. Същето ми сякаш спря да бие. Бях

сигурна, че никой на света не е толкова наранен и нещастен, колкото бях аз. Все още не бях се възстановила от неотдавнашното лечение в болницата, а се борех и за оценките си в университета, от които зависеше изборът на кариерата ми. Бог изглеждаше толкова далеч!

Една нощ, докато седях на писалището си, напълно отчаяна и готова да се разрева, усетих с ръката си, която бе на шията ми, силния пулс на моето сърце. Изведнъж една любима мисъл от Елън Уайт изплува в съзнанието ми: "Всеки удар на сърцето е едно доказателство за всеобхватната грижа на Този, в Когото "живеем, движим се и съществуваме" (Деяния 17:28).

За момент останах удивена! Чувствах пулса си и чувах в неговото биене: "Обичам те! Обичам те! Обичам те!" – това ми шепнеше Богът на Вселената. Разбрах, че съм обичана!

Моят любим не се върна и аз все още се боря за здравето си, но знам с цялото си сърце, че в края на краищата не посрещам всичко това сама.

Ани, 30 г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ОТНОШЕНИЯТА

Още от дванадесетгодишната ми възраст в ума ми все се въртеше противоположният пол. Цели часове сме прекарвали с приятелки, споделяйки една с друга в кого сме влюбени в момента. Докато не започнах да чета Елън Уайт, не осъзнавах напълно какъв висок идеал има Бог за ухажването и брака. Прочетох "Вести към младите", която една приятелка ми препоръча, и осъзнах колко неадекватен е бил моят възглед за една романтична връзка. В гимназията курсът по брак и семейство изискваше да вникна в принципите на Елън Уайт за отношенията. Това затвърди моето решение да следвам Божия план за стандартите, които Той е определил по отношение на дружбата и "ходенето".

Днес съм изключително благодарна на Бога за вестите, които е дал на своята служителка. Те ми помогнаха да направя правилния избор. Този избор ми донесе мир и ми спести страшно много проблеми.

Елън Уайт специално повлия на връзките и отношенията ми по времето на колежа. Аз отдадох бъдещата си любов в ръцете на Бога. Сега ходя сериозно с най-удивителния мъж, с най-чудесния мъж! Книгата "Писма до младите влюбени" се оказа неоценима за мен. Мога да погледна назад и да видя Божия избор за мен – как Той е водил моя приятел и мен все по-близо до Себе Си и един до друг. Бяхме насърчени до голяма степен от съветите на Елън Уайт, защото намерихме в Бога един сигурен Съветник, а в нашите родители – чудесни довереници и приятели.

Разбирам от книгите й какво трябва да търси една жена в съпруга си и какво представлява истинската любов, която Бог обещава да вплете в сърцата ни. И намирам, че Той изпълнява Словото Си в живота ми. Благодарна съм Му, защото ми е говорил чрез думите на Елън Уайт! Намирам, че е прекрасно да следваш водителството на Бога!

Рейчъл, 23 г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ОТНОШЕНИЯТА

Задължен съм на Бога за Неговите вести към мен, дадени чрез свящото Му Слово и чрез произведенията на Елън Уайт. Благодарна съм също и на моето семейство. В "Патриарси и пророци" в главата "Сватбата на Исаак" Елън Уайт изяснява принципа, който донесе толкова радост и пълнота в собствения ми живот. Какъв е този принцип ли? Исаак повярва, че сам Бог ще направлява избора на неговата бъдеща съпруга. Семплото му доверие е мое вдъхновение и мой модел.

В първите години от "ходенето" ми аз не следвах примера на доверие на Исаак в неговите родители по отношение на бъдещата му съпруга. Молитвите на родителите ми обаче дадоха плод, когато Бог употреби моите грешки, за да ме накара да осъзна, че трябва да изоставя мъглявите си надежди и да предам напълно мечтите си в Неговите ръце.

Бог научи мен и моята бъдеща съпруга колко е важно и двамата напълно да Му се посветим. Ние направихме това безусловно и вярата ни, че Той сам ръководи нашия избор, растеше в живота ни. Заедно търсихме както в Библията, така и в писанията

на Елън Уайт, принципите, които управляват едни здрави отношения. Доверието, на което се научихме, като виждаме Божието провидение и водителство, ни позволява да преживяваме все по-голяма радост в свободата и светостта на Неговия закон.

Писанията на Елън Уайт днес са незаменима ръководна светлина във формирането на моята "философия на отношенията".

Кърк, 23 г.

Текст от Писанието

"Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завидва, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражня, не мисли зло. Не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината. Всичко премълчава, на всичко хваща вяра, всичко търпи. Любовта никога не преминава. Обаче пророчества ли са, ще се прекратят, езици ли са, ще престанат, знание ли е, ще се прекрати" (1 Коринтяни 13:4-8).

"Който е намерил добра жена, е намерил добро и е получил благословение от Господа" (Притчи 18:22).

"Не се съвпрягайте с невярващите, защото какво общо има правдата с беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?" (2 Коринтяни 6:14).

"Понеже това е Божията воля – вашето осветление; да се въздържате от блудство; всеки от вас да знае как да държи своя съсъд в святост и почит, а не в страстна похот както езичниците, които не познават Бога (...) защото Бог не ни е призовал на нечистота, а на осветление" (1 Солунци 4:3-7).

"Нека живеем подобаващо - като през деня - не с пирувания и в пиянство, не в блудства и разпътства, не в кавги и зависимости, а се облечете с Господ Исус Христос и не промишлявайте за страстите на плътта" (Римляни 13:13, 14).

"Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога (Матей 5:8).

Защото твоят съпруг е Творецът ти, Господ на войнствата е името Му и Изкупителят ти е Светият Израилев" (Исаия 54:5).

"Изкупените от Господа ще се върнат и ще дойдат в Сион с ликуване, вечна радост ще бъде на главите им. Ще придобият веселие и радост, а скръб и въздишане ще побягнат" (Исаия 51:11).

Писмо №21 на Елън Уайт, 1894 г.

9 август 1844 г.

Скъпа Нели,

Благодарна съм на Бога, че обичаш истината и Исус! Моля се да вървиш все напред и нагоре, за да достигнеш онзи образец на християнски характер, който е разкрит в Божието Слово. Нека то бъде твоето ръководство във всичко! Поведението и характерът ти да бъдат оформени според Неговите изисквания. Ти си собственост на Господа. Той те е сътворил и изкупил. Можеш да бъдеш светлина в своя дом и добро влияние за другите. Когато Божията истина е в сърцето, нейното спасяващо докосване ще бъде почувствано от всеки около теб. Ти носиш свещена отговорност, което изисква да пазиш душата си чиста, като се посветиш изцяло на Господа.

Приятелите ти, които се противопоставят на Божиите неща, не са под ръководството на Христос, а под черното знаме на княза на мрака. Да общуваш с такива, които нито обичат, нито зачитат Бога (освен ако общуваш с тях с цел да ги спечелиш за Исус), ще бъде гибелно за твоята духовност. Ако не можеш да промениш тяхното отношение, влиянието им ще те поквари и ще опетни собствената ти вяра. Добре е да бъдеш любезна към тези хора, но не и постоянно да се стараеш да бъдеш с тях и да вършиш нещата, които те вършат; защото, ако избираш атмосферата, която ги обкръжава, ще загубиш дружбата на Исус.

От светлината, която Господ ми е дал, искам да те предупредя, че си в опасност да бъдеш измамена от неприятеля. В опасност си да избереш собствения си път, да не следваш съвета на Бога и да не живееш в послушание на Неговата воля. Светият е дал правила за ръководство на всяка личност, та никой да не изгуби пътя. Тези наставления означават всичко за нас, защото те съставляват образаца, с който трябва да се съобразява всеки син и всяка дъщеря на Адам.

Тъкмо навлизаш във възрастта, в която се оформяш като жена и ако търсиш Исус, ще израстваш в благодат и ще ставаш все по-мъдра в своя опит. А като напредваш от светлина към по-голяма светлина, ще бъдеш и все по-щастлива. Помни, че животът ти принадлежи на Исус и че не живееш за себе си.

Страни от тези, които са непочтителни. Страни от всеки, който е мързелив; страни от такива, които се шегуват със святи неща. Избягвай да ставаш близка приятелка с хора, които използват в речника си псувни или са пристрастени дори и към една чашка алкохол. Не приемай влюбването на мъж, който не осъзнава отговорността си към Бога. Чистата истина, която те е отделила за свята употреба, ще ти даде кураж да се откъснеш дори и от особено приятен влюбен мъж, за когото знаеш, че не обича и не почита Бога и не познава принципите на истинското вършене на правото. Трябва винаги да бъдем търпеливи с грешките и невежеството на приятелите си, но никога не и с техните опорочаващи навици.

Внимавай на всяка стъпка, която предприемаш! Нуждаеш се от Исус на всяка крачка. Животът ти е твърде скъпоценен, за да бъде третиран като такъв с малка стойност. Голгота свидетелства за твоята стойност. Съветвай се с Божието Слово, за да разбереш как да преживееш живота си, който е изкупен за теб на неизмерима цена. Като Божие дете ти е разрешено да се омъжиш само в Господа. Внимавай да не следваш единствено собственото си сърце, а да направиш избор, основан на твоето уважение и почит към Бога.

Ако вярващите се свързват с невярващи с цел да ги спечелят за Христос, те ще свидетелстват за Господа, а след това ще се оттеглят, за да подишат отново чистата и свята атмосфера. Когато си с невярващи, помни че си представител на Исус Христос; не говори празни и повърхностни думи, нито участвай в непристойни разговори. Винаги имай предвид стойността на всяка личност. Помни, че твоя привилегия и задължение е да работиш заедно с Бога по всякакъв възможен начин. Не бива да слизаш до равнището на невярващите и да се шегуваш или смееш на нечист или вулгарен разговор.

Господ ще ти помогне и, ако Му се довериш, ще те доведе до по-висок стандарт. Чрез Христовата благодат ще можеш правилно да употребиш своите духовни дарби и да станеш посредник за добро в спечелването на души за Христос. Всеки талант, който притежаваш, трябва да бъде използван по правилен начин.

Моя мила млада приятелко! Писах ти, защото те обичам и те увещавам да се вслушаш в думите ми. Имам още много да ти пиша, но това ще стане, когато намеря време.

С християнска любов: Елън Уайт

Писмо №23 на Елън Уайт от 1886 г.

Скъпи Ралф,

Докато бях в Базел, разговарях с Едит във връзка с твоето внимание към нея. Попитах я дали е сигурна, че те обича достатъчно, за да се ожени за теб. Тя отговори, че не е съвсем сигурна. Казах ѝ, че наистина е необходимо да знае какво върши, че не трябва да насърчава вниманието на един млад мъж, като му оказва предпочитание, ако не е влюбена в него...

Казах ѝ, че трябва да счита целта на брака си с теб като стъпка, чрез която и двамата бихте прославили Бога, чрез която ще станете по-духовни и животът ви – по-полезен. Бракове, сключени под напора на импулса и поради себелюбиви сметки, общо взето не завършват добре и твърде често се превръщат в окаян провал.

Имах причина да мисля, че са ѝ противни домакинските задължения. А на теб ти е нужна съпруга, която може да направи твоя дом щастлив. Запитах я дали има някакъв опит в домакинството. Зададох ѝ тези въпроси, защото ми бе представено, че тя се нуждае от специално възпитание в практическите си задължения. Но че всъщност не проявява интерес към тези неща.

И сега, Ралф, не мога да кажа, че е моя работа да решавам дали да се ожениш за Едит. Но ще кажа, че се интересувам от теб. Ето нещата, които трябва да бъдат обсъдени: ще донесе ли тази, за която ще се ожениш, щастие в твоя дом? Финансово стабилна ли е Едит, или ако се ожените, тя не само ще прахоса собствените си спестявания, но и твоите, за да задоволява желанията си за суетни неща. Дали нейните принципи са правилни по този въпрос?

Не смятам, че Едит знае какво значи себеотрицание. Ако имаше възможност, тя би харчила дори повече пари, отколкото сега. Едит никога не е успявала да победи егоистичното си харчене и тази естествена склонност към себеугаждане е станала част от живота ѝ. Тя желае само лесно и забавно прекарване на времето.

Трябва да говоря открито. Зная, Ралф, че ако се ожениш за нея, ще си женен, но не и подходящо. Ще има нещо, което винаги ще липсва в тази, която ще ти бъде партньорка цял живот. А що се отнася до християнското посвещение и духовния живот, тези неща не виреят там, където душата е завладяна от толкова голямо себелюбие.

Пиша ти, Ралф, точно както бих писала на собствения си син. Пред теб лежи голяма и важна работа. И какъв ще бъде животът ти в този свят зависи изцяло от твоите цели и намерения. Можеш да последваш импулса си. Притежаваш качества, които ще ти помогнат да станеш полезен човек. Но, ако следваш склонностите си, тази силна упоритост ще ти попречи в житейския път. Поставяй си възвишени цели и се съсредоточавай в постигането им.

Нека ръководната ти цел бъде да израснеш като съвършен човек в Христа Исуса. В Господа ти можеш да имаш куража да направиш живота си различен. Без Него не си в състояние да извършиш нищо. Решил си да постигнеш целите си. Това не е осъдителна черта в характера ти, стига всичките ти планове да са съобразени с Бога. Моля те, помисли за това! Нямах правото да бъдеш импулсивен. Христос те е изкупил с цена, която е безпределна. Ти си Негова собственост и във всичките си планове трябва да имаш предвид това.

Бъди внимателен особено в планирането на брака, за да си избереш партньор, който ще бъде рамо до рамо с теб в духовния растеж.

Ралф, искам да обсъдиш всичко. Бог да ти помогне да се молиш по този въпрос! Ангелите наблюдават тази борба. Оставям те да обмислиш нещата, за които ти писах, и да вземеш решение сам.

Елън Уайт

За допълнителен материал по този въпрос препоръчвам *Вести към младите, Писма до младите влюбени и Дом и семейство*.

Размислете

1. Кои две или три основни човешки нужди могат да бъдат удовлетворени чрез християнска брачна връзка.
2. Идентифицирайте няколко библейски принципа, които би трябвало да ви водят в избора на другар в живота.
3. Какво мислите, че означава “ще си женен, но не и подходящо”?
4. Как придържането към сексуална чистота преди брака ще увеличи личното ви щастие след брака?

Здравето

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ЗДРАВЕТО

В наши дни на здравето се обръща голямо внимание. Виждали сте това – много диети, гимнастики, здравословни храни. И мъже, и жени се опитват да влязат във форма. Сложни програми се предлагат навсякъде, но аз съм разбрала, че да бъдеш здрав всъщност е нещо съвсем просто. Не искам да кажа, че да устоиш на парче шоколадов кейк със силата на волята е нещо лесно, но говоря за принципите, които стоят зад всичко това. Знам, че има хора със специални здравни нужди. Но за повечето от нас това, което ядем и това, което правим, определя колко ще сме здрави.

Вегетарианка съм вече от три години – още от времето, когато започвах първата си година в колежа. Започнах да чета "Диета и храна" и открих, че това е наистина много интересна книга. Тя звучеше също като съвременните здравни издания! Там, където живея, се обръща голямо внимание на здравето, но отначало ми изглеждаше странно да чета книга на такава тема, написана преди повече от сто години. Открих обаче, че тя съдържа същите основни насоки, каквито намирам в най-престижната съвременна здравна литература.

Започнах да следвам вегетариански стил на живот и да увеличавам правенето на упражнения, приемането на вода и времето, отделяно за общуване с Бога. Осъществявам първия семеен не само се почувствах по-добре физически (и без излишните 12 килограма), но и по-последователна в духовно отношение. Когато се съпротивлявах на апетита си, открих, че съм станала по-силна и срещу изкушението. А и понеже мозъкът ми не беше вече замъглен от богатата на захар и мазнини диета, открих, че разбирам по-ясно Божия глас.

Съветите на Елън Уайт направиха възможна една видима и осезаема разлика и в моя външен вид. Но, което е по-важно,

практикуването на тези съвети укрепи връзката ми с моя Спасител.

Тара, 21г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ЗДРАВЕТО

Израснах като вегетарианец, но все още не живеях здравословно. Макар че семейството ми се хранеше здравословно, възползвах се от всеки възможен случай да откъсна по някой десерт или сладкиш между храненията. Записах се обаче в курс по книгата на пророк Даниил в академията. От нас се искаше да прочетем съветите на Елън Уайт по отношение на диетата, почивката, упражненията и здравето, за да разберем по-добре примера на Даниил.

Започнах да схващам, че макар да съм вегетарианец, не съм действал според библейската информация за здравословно живеене. Премахнах от храната си рафинираните храни и захарните изделия. Скоро се почувствах като новороден и можех по-лесно и по-трайно да запомням онова, което учехме. Започнах и редовна програма за фитнес. Стараех се да спя по 8 часа и да пия повече вода. Все още продължавам да се удивлявам на това колко рядко се разболявам, колко много енергия чувствам в себе си и колко по-ефективно запомням и уча в сравнение с предишните години от живота ми.

Друг аспект на умствено здраве, който Елън Уайт предложи на вниманието ми, бе моето доверие в Бога. Аз съм човек, който страда от хронично безпокойство, и съмненията и страховете доминират в мислите и молитвите ми. Бог обаче продължава да променя сърцето ми бавно, незабележимо, много често чрез писанията на Елън Уайт. Тя ми напомня, че моето доверие е във Всемогъщия, Който копнее да ми даде мир и иска да знае колко много ме обича – такъв, какъвто съм. Един от любимите ми цитати е от книгата ѝ "Небесни места": "Възпитайте у себе си безпределно доверие в Бога". Копнея да върша това ден след ден и през целия си живот като най-важна част от моето здраве.

Рел, 21г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... ЗДРАВЕТО

Работя като съветник и ръководител на момчетата в адвентен младежки лагер. Постоянно търся материали, които да използвам във вечерните богослужения. Библията и писанията на Елън Уайт са основните ми източници. Те ми разкриват разумните принципи на християнския живот. Размишлявам върху тях и вече доста добре мога да отговарям на въпросите на момчетата от различни възрасти.

В търсенето на идеален материал за утринни бдения през миналото лято мислите ми се обърнаха към книгата на Елън Уайт "Осветеният живот", по специално към историите за Даниил и еврейските младежи във Вавилон. Възприел съм диетата от Битие 1:25 и поставям приоритета си върху пълноценните нерафинирани храни, съвсем малко захар, достатъчно сън и повече вода. Поради това, че тези решения са толкова полезни за физическото, умственото, емоционалното и духовното "царство" в моя живот, исках да споделя с моите лагерници вдъхновението и потенциалната полза от такива промени.

Всяка седмица демонстрирах моите здравни навици на лагерниците, като отклонявах яденето на захар, пържени и всякакви други нездравословни храни, а вместо тях употребявах плодове, зеленчуци и зърнени храни. Моите момчета разбраха значението, е отдавам на съня, водата, хигиената и здравословните навици чрез моето постоянно общуване с тях и стриктно съблюдаване на избрания стил на живот. Това ги накара да не ме оставят на мира с въпроси за свойствата на различните храни и за техните собствени навици. На свой ред нашите разговори върху историята на Даниил и неговите приятели ми позволиха да споделя по време на богослуженията библейските принципи, които стоят зад моите действия и избор. Писанията на Елън Уайт по споменатите въпроси ми бяха помогнали да открия ползата от тези неща. И до днес имам привилегията да вървя по пътя на здравето!

Брайън, 23г.

Текст от Писанието

"И царят каза на Асфеназ, началника на скопците си, да доведе някои от израилевите синове и от царския род, и от благородните – момчета без никакъв недостатък, хубави на вид, които да проумяват всякаква мъдрост и да владеят знание, и да разбират наука, и които са способни да стоят в царския дворец, - за да ги научи на книжнината и езика на халдейците. И царят им определи за всеки ден дял от царските ястия и от виното, което той пиеше, и да ги възпитава три години, а след изтичането им да стоят пред царя. А между тях бяха от юдовите синове Даниил, Анания, Мисаил и Азария. И началникът на скопците ги преименува, като ги нарече: Даниил – Валтасасар, Анания - Седрах, Мисаил – Мисах и Азария – Авденаго.

А Даниил реши в сърцето си да не се осквернява от ястията на царя и от виното, което той пиеше. И помоли началника на скопците да не се осквернява. А Бог даде на Даниил благоволение и милост пред началника на скопците. И началникът на скопците каза на Даниил: "Аз се боя от господаря си, царя, който определи ястието ви и пиетието ви, да не би да види, че лицата ви изглеждат по-зле от тези на момчетата на вашата възраст и така да изложите главата ми на опасност пред царя". Тогава Даниил каза на надзирателя, когото началникът на скопците беше поставил над Даниил, Анания, Мисаил и Азария: "Опитай, моля те, със слугите си десет дни да ни дават зеленчук да ядем и вода да пием. После нека се прегледат пред теб нашите лица и лицата на момчетата, които ядат от ястията на царя и според това, което видиш, постъпи със слугите си".

И той ги послуша в това нещо и опита с тях десет дни. И накрая на десетте дни техните лица изглеждаха по-красиви и по-охранени, отколкото лицата на всичките момчета, които ядяха от ястията на царя. И надзирателят отне от тях ястието и виното, което трябваше да пият, и им даваше зеленчук. А на тези четири момчета Бог даде знание и способност за всякаква книга и мъдрост. И Даниил разбираше всякакви видения и сънища.

А в края на дните, когато царят беше казал да ги отведат, началникът на скопците ги доведе при Навуходоносор. И царят разговаря с тях и измежду всички тях не се намери друг като Даниил, Анания, Мисаил и Азария. И те стояха пред царя. И във всяко дело, което изискваше мъдрост и разбиране, за което царят ги попита, ги намери десет пъти по-добри от всичките книжници и гадатели, които бяха в цялото му царство” (Даниил 1:3-20.)

“Възлюбени, моля се да благоуспяваш във всичко и да си здрав, както благоуспява душата ти” (Йоан 3:2).

Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, Който е във вас, когото имате от Бога; и вие не принадлежите на себе си? Защото сте били купени с цена, затова прославете Бога с телата си (1Коринтяни 6:19,20).

И така, ядете ли, пиете ли, или вършите нещо друго, всичко вършете за Божия прослава (1Коринтяни 10:31).

Сред израилтяните, които били откарани като военнопленници във Вавилон, имало мъже и жени, верни като стомана на принципа. Те не били покварени от себелюбието, но желаели да почитат Бога с цената на всичко. В земята на своето пленничество тези личности щели да реализират Божията цел, като показват на езическите нации предимствата от познаването на Бога. Трябвало да бъдат Негови представители. Никога не бивало да правят компромиси с вярата си. В добри или лоши времена те почитали Бога и Бог ги почитал.

Като видял огромния интелектуален потенциал на тези младежи, Навуходоносор решил, че те трябва да бъдат обучени да заемат важни постове в неговото царство. За да ги подготви за административната им кариера, той наредил да научат халдейския език, както и да преминават през тригодишно специализирано обучение, определено само за младежи от царски произход.

Още в началото на тяхното елитно обучение обаче дошъл критичен тест. Като жест на царско благоволение и на личен интерес спрямо тяхното здраве, царят определил на еврейските младежи храна и напитки от собствената си трапеза. Но тъй като част от ястията преди това били посвещавани на идоли, всъщност хранещият се с тях публично признавал, че почита боговете на Вавилон. Верността към Бога забранявала на Даниил и

неговите приятели да почитат фалшиви божества, и то по какъвто да било начин. Дори и преструвката, че ядат от храната и пият от виното щяла да бъде отричане от тяхната вяра.

Освен това тези млади хора не смеели да рискуват да оцетят своята жизненост и да прахосват физическото, умственото и духовното си здраве, като ядат нечисти храни. Спомняли си последиците, сполетели Надав и Авиуд, и не искали да увредят физическите и умствените си способности чрез употребата на вино.

Даниил и приятелите му били дошли от домове, където родителите ги възпитавали на въздържание. Били научени, че Бог ще ги държи отговорни за техните дарби и способности и че не трябва никога да подкопават своето здраве. Това възпитание още от ранното им детство помогнало на Даниил и приятелите му да направят добрия избор, макар опорочаващото влияние и силните изкушения да били навсякъде около тях в луксозния и покварен царски дворец. Никаква сила, никакво влияние не би могло да ги отклони от принципите, на които били научени.

Ако би пожелал, Даниил със сигурност би намерил извинение, за да се откаже от стриктните си въздържателни навици. Можел да се извини, че тъй като е зависим и като пленник е подчинен на царската власт, няма друг избор, освен да яде от царската трапеза. Да последва Божията воля, означавало да оскърби царя и да загуби поста си, а вероятно дори и живота си. От друга страна, ако би игнорирал заповедта на Господа, щял да си спечели одобрението на царя и да си гарантира дълга и успешна кариера във висшите кръгове.

Но Даниил не се поколебал. Божието одобрение за него било по-важно от одобрението и на най-мощния земен монарх, по-важно от самия му живот. Какъвто и да бил изходът, той щял да стои твърдо на позицията си. “Решил да не се оскверни от царските ястия и вино” (стих 8). Тримата му приятели подкрепили неговата позиция.

Но еврейските младежи не били арогантни в осъществяването на решението си. Те разчитали единствено на Бога. Постъпили различно от другите не за да бъдат ексцентрични или да изглеждат изключителни. Налагало се въпреки всички пречки да почетат Бога. И те щели да го направят. Ако биха се подчинили на натиска на обстоятелствата, този компромис щял да отс-

лаби чувството им за право и омразата им към злото. Първата погрешна стъпка щяла да доведе и до други, докато връзката им с Небето се прекъсне и те бъдат унищожени от изкушението.

Даниил помолил служителя, който специално отговарял за еврейските младежи, да им позволи да не ядат от царската храна и да не пият от царското вино. Помолител за десетдневен изпитателен срок, по време на който да бъдат оставени на проста храна.

Отговорният служител, макар и обезпокоен, че съобразяването с тази молба би му навлякло неодобрението на царя, се съгласил. Разбира се, в края на десетдневния изпитателен период изходът бил противоположен на това, от което той се страхувал. Еврейските младежи изглеждали много по-здрави и по-силни от другите пленници. В резултат им било разрешено да продължат с простата си диета по време на целия курс на обучение. В продължение на три години те усърдно изучавали халдейските науки. През това време останали верни на Бога и се уповавали постоянно на Неговата сила. Съчетавали постигането на целите си със самодисциплина и усилена работа. Не гордост и амбиция ги били довели до царския дворец в обществото на хора, които не познавали, нито почитали Бога. Те били военнопленници в чужда страна, поставени там от Вечната Мъдрост. Отделени от домашните влияния и от духовните си приятели, те се стараели да се разграничават от света в чест на своето поробено отечество и в чест на Този, на Когото служели.

Господ одобрил твърдостта, алтруизма и чистите подбуди на младите хора и им дал Своите благословения. Дал им познания и умения във всеки аспект на знанието и мъдростта. Даниил притежавал и дарбата да тълкува видения и сънища (стих 17). За него се изпълнило обещанието: “Ще почета онези, които Ме почитат” (1Царе 2:30). Държал се за Бога с непоклонливо доверие и над него дошъл духът на пророчеството. По времето, когато изучавал задълженията на дворцовия живот, Бог го научил да чете тайните на бъдещето и му представил събитията до края на земната история.

При изпита в края на обучението еврейските младежи били тествани, за да се провери годността им да заемат държавна служба. И “сред всички тях не се намери никой, който да се сравни с Даниил, Анания, Мисаил и Азария” (Даниил 1:19). Острата им

проницателност, изключителните им познания, точният им и правилен език свидетелствали за тяхната сила, енергия и умствени способности. “Във всяка област на мъдростта и знанията, за които царят ги разпитал, ги намерил десет пъти по-добри от всички магове и гадатели в цялото царство” (стих 20).

Блестящи млади умове, представляващи всяка страна – най-талантливите, най-интелигентните и най-знаещите в империята – не могли да се сравнят с еврейските младежи. Най-силни, най-красиви, с най-дълбоки знания и най-гъвкав ум – те стояли на върха, живо свидетелство за здравословния начин на живот.

Но успехът на Даниил и приятелите му не дошъл случайно. Те се справили добре, защото използвали своите способности по дисциплиниран и разумен начин под ръководството на Светия Дух. Избрали да се свържат с Източника на всяка мъдрост, като направили познанието за Бога основа на своя живот и образование. Молели се с вяра за мъдрост и живеели според молитвите си. Били там, където Бог би могъл да ги благослови, и избягвали всичко, което би отслабило способностите им. Възползвали се от всяка възможност да се учат във всички области. Следвали правилата на здравето, гарантиращи сила на ума. Стремели се към знанията с една-единствена цел: да могат да прославят Бога. И самият Бог бил техният Учител. Така те “ходели с Бога”, подобно на Енох.

Чрез последователното практикуване на здравните принципи, демонстрирано от еврейските младежи, Бог говори на младежите и днес. Къде са младите мъже и жени, които подобно на Даниил, ще действат и ще защитят делото на правдата? Необходими са чисти сърца, силни ръце, дръзновение и кураж. Битката между доброто и злото изисква постоянно бдение. Сатана идва при всеки човек с фини изкушения за угаждане на апетита за сметка на здравето.

Тялото е най-важното средство, чрез което умът и душата се развиват за да се изгради правилен характер. Ето защо Сатана насочва изкушенията си към отслабване и унищожаване на физическата сила и здраве. Ако би успял тук, това често ще означава цялостна победа на злото над личността. Ако не бъдат под контрола на една по-висша сила, в края на краищата склонностите на нашето физическо естество, ще ни причинят гибел.

Тялото трябва да бъде дисциплинирано. Страстите трябва да бъдат контролирани чрез правилен избор, подчинен на Божията воля. Посветеният разум трябва да владее! Умствената сила, физическата енергия и продължителността на живота зависят от непроменими закони. Съобразявайки се с тях, младите хора могат да победят себе си, собствените си склонности, а също и "силите на мрака в този свят" (Ефесяни 6:12).

Духът на Даниил може да бъде духът на днешните младежи. Те могат да черпят от същия Източник на сила, да притежават същата мощ на самоконтрол и да разкриват същата благодат в живота си, дори и при подобни неблагоприятни обстоятелства. Макар заобиколени от изкушения, които ги подмамват да се отдават на собственото си Аз (особено в големите градове, където всяка форма на чувствено задоволяване може лесно да се осъществи и където примамките са силни), младежите могат да издържат на всяко изкушение. Но победата ще бъде дадена само на онези, които решат да вършат правото, понеже е право.

Бог желае да изяви и чрез вас днес същите мощни истини, разкрити чрез онези млади хора. Животът на Даниил и неговите приятели е демонстрация за това, което Бог желае да направи и за вас, ако Го търсите с цялото си сърце.

За допълнителен материал по този въпрос препоръчваме *По стъпките на Великия Лекар, Диета и храна*.

Размислете

1. Кои са някои от предимствата на здравословното хранене?
2. Кои три неща могат да се променят във вашия начин на живот, за да имате по-голям мир?
3. Избройте няколко от основанията, поради които Даниил и тримата младежи не са приели храната на Навуходоносор?
4. Намислете няколко примера за житейски ситуации, при които е подходящо да "дръзнеш да бъдеш Даниил". В коя от тях би било по-добре да се направи компромис?
5. Каква е връзката между апетита, самоконтрола и християнския характер?

Социална справедливост

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... СОЦИАЛНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ

Не отдавах голямо внимание на Елън Уайт. Знаех, че съществува и че се цени високо в църквата. Бях прочела в училищните години тук и там някои писания от нея, които се изискваха, но всъщност никога не съм им обръщала особено внимание, докато не открих следния пасаж: "Нашият Господ Исус Христос дойде на този свят като неуморим Слуга на нуждите на човечеството (...) Дойде, за да даде [на хората] здраве и мир (...) Никой, който е дошъл при Него, не си е отишъл, без да му е било помогнато (...) Делото на Спасителя не беше ограничено във време и място. Съчувствието Му не познаваше граници (...) Навсякъде, където имаше сърца, готови да приемат вестта Му, Той ги утешаваше, като ги уверяваше в любовта на техния Небесен Баща (...) Животът Му беше постоянна саможертва (...) Исус посвещаваше повече време за лекуване на болните, отколкото за проповядване".

Преди две години започнах да работя онлайн с юноши, намиращи се в криза. Някои тийнейджърки бяха бременни и не знаеха към кого да се обърнат; други живееха в домове, където с тях злоупотребяваха или ги малтретираха. Но всички търсеха някой, който да ги обича, да се погрижи за тях, да ги увери, че накрая всичко ще бъде ОК. И коя по-добра Личност да посочиш на тези деца от Христос? Къде има нещо по-добро от това да знаят как Той помага на хората? Книгата "По стъпките на Великия Лекар" е един прекрасен източник на информация и преживяване по тази тема.

"Принципите, изложени в главата "Помагане на изкушаваните", са толкова дълбоко свързани с моята работа! Не мога да по-

могна на тези юноши, ако само им посочвам техните грешки. Ако направя това, ще ги върна обратно на улицата. Те имат нужда от някого, който да ги увери, че има кой да ги обича и че все още са важни за Някого. И след като прочетох "По стъпките на Великия Лекар" от Елън Уайт, аз научих чрез Христовия пример, както е обяснен в тази книга, да се държа по един по-добър начин".

Джоди, 21 г.

Текст от Писанието

"Не е ли това постът, който Аз съм избрал – да развързваш веригите на неправдата, да разхлабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да разчупваш всеки ярем? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да заведеш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш и да не се криеш от своите еднокръвни? Тогава светлината ти ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфти. Правдата ти ще върви пред теб и славата Господня ще ти бъде задна стража" (Исая 58:6-8).

"А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол и ще се съберат пред Него всичките народи. И ще ги раздели един от други, както овчарят разделя овците от козите. И ще постави овците от дясната Си страна, а козите – от лявата.

Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: "Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете царството, приготвено за вас от създаването на света. Защото оградних и ме нахранихте, ожадних и Ме напоихте, странник бях и Ме прибрахте, гол бях и Ме облякохте, болен бях и Ме посетихте, в тъмница бях и Ме споходихте". Тогава праведните в отговор ще Му кажат: "Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме, и жаден и Те напоихме, и кога Те видяхме странник и Те прибрахме, или гол и Те облякохме, и кога Те видяхме беден или в тъмница и Те споходихме?". А Царят в отговор ще им каже: "Истина ви казвам, понеже сте направили това на един от тези Мои малки братя, на Мен сте го направили".

"Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: "Идете си от Мен вие, проклети, във вечния огън, приготвен

за дявола и за неговите ангели, защото оградних и не Ме нахранихте, ожадних и не Ме напоихте, странник бях и не Ме прибрахте, гол бях и не Ме облякохте, болен и в тъмница бях и не Ме споходихте". Тогава и те в отговор ще кажат: "Господи, кога те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?". Тогава Той в отговор ще каже: "Истина ви казвам, понеже не сте направили това на един от тези най-малките, и на Мен не сте го направили". И тези ще отидат във вечно наказание, а праведните – във вечен живот" (Матей 25:31-46).

"Блажен онзи, който обръща внимание на сиромаша – в зъл ден ще го избави Господ" (Псалм 41:41).

"Съдете право сиромаша и сирачето. Отдавайте справедливост на наскърбения и бедния, избавяйте сиромаша и нуждаещия се. Освобождавайте ги от ръката на безбожните" (Псалм 82:3,4).

"Който потиска сиромаша, безчести Създателя му, а който почита Твореца, прави добро на нуждаещия се" (Притчи 14:31).

"Който оказва милост на сиромаша, заема на Господа и Той ще му отплати за благодеещието" (Притчи 19:17).

В Матей 25 глава Исус се отъждествява със Своя страдащ народ. Той е гладен и жаден, чужденец е, има нужда от дрехи, болен е или е в затвор. Когато се радваме на голямо разнообразие от вкусна храна, Исус гладува в някоя бедна къща, недалеч от нас.

Той казва: "Когато затваряш вратата си пред лицето Ми, докато красиво украсените ти стаи стоят празни, Аз нямам къде глава да подслоня. Когато стаите ти са изпълнени с модни и скъпи неща, купени с парите, с които можеш да помогнеш на нуждаещите се, Аз нямам дреха на гърба Си. Когато ти се радваш на здраве, аз съм болен. Когато ходиш, където си искаш, нещастие то ме е хвърлило в затвор, разочарован съм и опозорен, лишен съм от свобода и надежда".

Каква солидарност изразява Исус със Своите страдащи чедра! Той чувства техния случай като Свой собствен. Тяхното окаяност е Негово окаяност. Забележи, себелюбиви християнино: "Всяко пренебрежение или незачитане на нуждаещите се, бездомните, сираците, затворниците – е незачитане на Исус.

Когато даваш неохотно малката милостиня във вид на хляб на гладуващите, когато им дадеш някоя стара дрешка, за да ги укрие от хапещия студ, мислиш ли каква слава отдаваш на Господа? “През всичките дни от живота ти Аз бях до теб в лицето на тези нещастни хора. Но ти не Ме потърси. Не поиска да завържеш приятелство с Мен. Зная, че не искаше”.

Бедните имат също толкова право на място в Божия свят, колкото и богатите. Принципите от книгата “Левит” са дадени от нашия милостив Творец, за да намалят страданието, да донесат надежда и светлина в живота на лишените и потисканите.

Господ казва: “Стоп!” на прекомерната любов към собственост и власт. Много страшни са последиците, когато една класа натрупва богатство, оставяйки друга класа в мизерия и деградация. Силата на богатството става монопол и тогава бедните, макар и също толкова достойни в Божиите очи, биват считани и третирани като по-нисши. Това потисничество възбужда страстите на бедната класа. Идват отчаянието и яростта, които деморализират обществото и отварят вратата за неописуеми престъпления. Божиите правила, постановени в книгата “Левит”, са предназначени да установят социално равенство.

Божие Слово забранява политика, която издига една класа хора чрез потискане и страдания на друга. Личност, която се възползва от нещастията на други, за да се обогати, или която се стреми да извлече печалба от слабостта или некомпетентността на хората, нарушава Божия закон. Обществото изоставя бедните на тяхното окаянство и деградация, без да го е грижа, че мнозина са били доведени до дълбините на бедността поради болест или нещастие, често пъти и поради нечестността на тези, които живеят на гърба на по-малко облагодетелстваните.

Съществуват цели общества, в които семейства живеят в жилища под всякакъв стандарт, лишени от мебели, облекло, хигиена и възпитание, без книги или инструменти за работа, лишени както от удобства, така и от културна среда. Тези семейства се нуждаят от възможности за развитие. Как да стане това, когато са оковани от бедност, когато дългогодишни навици и отношения на поражение ги спъват на всяка крачка? Със сигурност работата за подобряване на положението на такива хора е много трудна. Необходимата реформа никога няма да бъде постигната, ако те не получат помощ.

Когато помагате на бедните в земните и временните неща, винаги имайте предвид и техните духовни нужди. Божията цел е богатите и бедните да бъдат тясно свързани чрез отношения на съчувствие и несребелюбие. Тези, които имат пари, дарби и способности, трябва да ги използват за облагодетелстване на човечеството.

Истинската милост, истинското благодеение помага на хората да си помогнат сами. Ако някой ви поиска храна, не трябва да го отблъсквате. Но истинската филантропия означава много повече от даване на нещо. Тя означава истински интерес към благополучието на другите. Означава да разбираме нуждите и обстановката, в която бедните и потиснатите живеят и да им предложим помощта, която ще им бъде от най-голяма полза. Да отдадеш мисли и време, както и лични усилия – това струва много повече, отколкото просто да дадеш пари. Но това е най-истинската милостиня!

Често пъти най-ефективният начин да се помогне на бедните е да се им се предложи практическо обучение и подготовка за постъпване на работа. Тези, които сами ще изкарват средствата си за съществуване, много по-лесно ще се научат да поемат и финансова отговорност. Когато свикнат да разчитат на себе си, те ще имат възможности да помагат и на други. Много хора, които се борят с финансови затруднения, ще имат полза, ако се научат на икономия и разумно да употребяват средствата, които получават. Научете ги колко е важно да живеят според потенциала, който Бог дава на всяка личност.

Исус се е стремил да поправи фалшивата практика, която съществува в света, хората да бъдат преценявани по материалното им благосъстояние. Той е заел положението на бедните, за да може да вдигне позора от тях. Вдигнал е предразсъдъка спрямо бедността, като е благословил бедните и ги е поканил да наследят Божието царство. Той ни призовава да ходим по Неговия път: “Ако иска да стане някой Мой последовател, нека се отрече от себе си и да вдигне кръста си, и така да Ме последва” (Лука 9:23).

Всички сме втъкани заедно във великата тъкан на човечеството и всичко, което направим в полза на другите и за тяхното въздигане, ще се отрази във вид на благословения обратно към нас. Законът на взаимната зависимост обхваща всички класи на обществото.

Всеки от вас може да намери какво да направи за по-малко щастливите. "Винаги имате бедните при себе си", казва Исус (Йоан 12:8). Всеки от вас може да намери възможност да помага на другите. Милиони и милиони човешки същества, готови да загинат, оковани във веригите на невежество и грях, никога не са чули, че Исус ги обича. Ами ако живеете в техните условия, а те – във вашите? Какво бихте искали да направят те за вас? Отговорът на този въпрос представлява онова, което сме задължени да направим за другите. Христовото правило в живота, чрез което всеки от нас ще устои или ще пропадне в съда е: "Във всичко правете на другите онова, което бихте искали те да направят за вас" (Матей 7:12).

Като допълнителен материал по тази тема ви препоръчваме да прочетете *Служители на Евангелието и По стъпките на Великия Лекар*.

Размислете

1. Какво бихте могли да направите за млади хора, които са наранени или с които се злоупотребява?
2. Как Исус ни съветва да помагаме на онези, които имат специални нужди? (Виж Матей 25:31-46.)
3. Очертайте накратко няколко принципа на "истинската благотворителност".
4. Ако бяхте бедни и лишени от блага, какво бихте искали другите да направят за вас? Изберете три най-желани неща.
5. Във "великия съден ден" какво ще представи Христос пред хората като основа за тяхното спасение?

ГЛАВА 16

Кариера

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... КАРИЕРАТА

Елън Уайт съветва всяка добре възпитана жена да умее да кара конска каруца. Как би могла една жена от викторианската епоха, която живее в края на XIX и началото на XX век да ми помогне да избира кариера в началото на XXI век? Компютърен програмист, радиолог, хеликоптерен пилот, съветник на жертви на злоупотреба в семейството – много от професиите, които мога да избирам днес, даже не са и съществували по нейно време.

Макар да не е била запозната с технологията на XX век, Елън Уайт ми помогна да разбере вселенското значение на живота. Моят живот има значение за Бога. Той иска да бъде с Него в небето. Има нужда от мен и от това да избира да върша Неговото дело на земята.

Въз основа на съветите, дадени от Бога чрез Елън Уайт, аз реших, че моята мисия – моята кариера, ако щете – е да бъда проповедник на Евангелието във всичко, което правя. Когато хората ме питат каква е главната ми специалност в колежа, аз отговарям: "Аз уча проповедничество! Нещо повече, отколкото да учиш теология – искам да се науча как да работя с и за Него!"

Досега Господ ме е употребявал като помощник-ръководител на общешитие, колпортьор, младежки пастор и медицинска сестра. Постоянно се питам как да върша тази работа така, че тя да има вечна значение за мен и за другите. Само Бог знае какво ще работя в бъдеще, но чрез Елън Уайт аз имам уверение за моята кариера: "Колкото сигурно е мястото, пригответо за нас в небесните жилища, толкова е сигурно и специалното място, на земята, определено за служението ни за Бога".

Джулия, 24 г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... КАРИЕРАТА

В началното училище амбицията ми беше да стана професионален играч по баскетбол, футбол или волейбол. С течение на времето разбрах, че тази цел е само мечта, защото не е реалистична.

Когато като тийнейджър започнах да осъзнавам колко много ме обича Бог, поисках да Го опозная и аз като личен Приятел. Опитвах се да чета духовни книги, но ги намирах за отегчителни. Няколко години по-късно отново взех книгата "Пътят към Христос". Този път тя сякаш оживя пред мен. Господ заговори пряко на сърцето ми и аз поисках да споделя колко много означава Той за мен.

Вярвам, че Бог е употребил Елън Уайт, за да ме вдъхнови да израсна в любовта ми към Христос и да поверя целите си на Него. Осъзнах, че, когато работя за спасяването на хора за Божието царство, Бог ми помага да Му се доверявам и да Го обичам още по-дълбоко.

Точно сега уча за литературен евангелизатор, но искам да бъда Христов свидетел, независимо в каква насока ще избира да работя. Само вършенето на нещо, с което да помагам на другите, ще ме направи наистина щастлив. Не искам да бъда хванат от капана на борбата за кариера, защото алчността за пари ще ме доведе до пъкала.

Когато чета за Исус в книгата "Копнежът на вековете", това ми помага да посвещавам всеки ден живота си на служение и евангелизъм.

Прочетох следното в Лука 10:2: "Жетвата е голяма, но работниците са малко, затова молете се Господ да изпрати работници на жетвата Си". Разбирам, че Бог настоятелно призовава млади хора да работят за Него днес! Аз избирам да отида и да събирам скъпоценни души за жетвата на Господа.

Текст от Писанието

"Уповавай се на Господа от цялото си сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и

Той ще прави равни пътеките ти. Не бъди мъдър в собствените си очи, бой се от Господа и се отклонявай от зло" (Притчи 3:5-7).

"... Аз зная мислите, които мисля за вас - казва Господ. - Мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда" (Еремия 29:11).

"Търсете първо Божието царство и Неговата правда и всичко останало ще ви се прибави" (Матей 6:33).

"Но какво ще ги ползва, ако спечелят целия свят, а изгубят живота си?" (Матей 16:26).

"Идете и научете всичките народи и ги кръщавайте в името на Отец и Сина, и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света" (Матей 28:19,20).

"И това Благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи и тогава ще дойде свършекът" (Матей 24:24).

Скъпи младежи, каква е целта на вашия живот? Дали амбициите ви са само за образование, което ще ви даде престиж и почести? Дали мечтаете един ден да застанете на върха, за да бъдете почитани като величия на човешкия интелект? Дали се надявате да стоите в законодателните събрания и да участвате в съставянето на закони за нацията? Няма нищо погрешно в тези стремежи. Всеки от вас може да постигне целите си. Не се задоволявайте с посредствени неща. Целете се високо и напрегнете всичките си сили, за да реализирате мечтите си.

Успехът във всяка област изисква определена цел. Ако искате да постигнете истински успех в живота, поставете си цели, достойни за вашите усилия. Най-възвишената цел за човешкия ни живот е да занесем Евангелието на това поколение. Тази цел открива възможности за всеки, чието сърце Исус е докоснал. Божието намерение за теб е по-широко, по-дълбоко и по-възвишено, отколкото ограниченото ти виждане си е въобразявало! Бог често пъти взема личности, на които може да разчита, от необещаващи места, за да свидетелстват за Него в най-висшите кръгове на света. Много млади хора днес, израстващи като Даниил в своя дом, изучават Божието Слово и вършат Божиите дела. Утре

те ще стоят в законодателните събрания, в съдебните зали и пред земните властимащи и ще свидетелстват за Царя на царете.

Истинското образование не игнорира стойността на научното познание, нито на литературните постижения. Но над информираността то цени умението; над умението – добротата; над умствените постижения – характера. Светът не се нуждае толкова много от велики интелекти, колкото от велики характери. Нуждае се от млади мъже и жени, чиито таланти са контролирани от последователни принципи.

Тогава каква е същността на образованието за днешното време? Истинското образование обхваща физическото, умственото и моралното обучение, което развива всички способности до техния най-висш потенциал, така че човекът да може да служи на Бога и да работи за полза на човечеството. Стремехът към слава и признание го отделя от Божия Дух и го лишава от онази благодат, която би направила работата му за Христос ефективна.

Учащи, които възвишават науката над Бога на науката, ще останат невежи, макар да мислят, че са блестящи. Ако не можете да си отделите време за молитва и време за общуване с Бога и да размишлявате върху Източника на мъдростта, вашето учене ще бъде напразно.

Избраната от Бога кариера за вас е в зависимост от вашите способности. Не всички притежават едни и същи дарби. Но независимо от академичния потенциал, всеки от вас трябва да се прицелва толкова високо, колкото съединението на вашата с Божествената сила му позволява да достигне.

Любовта и верността към Исус са изворът на всяко истинско служение. Когато сърцето ви е докоснато от Христовата любов, ще искате да работите за Него. Търсете пътища да служите на бедните, на страдащите и потисканите. Както при всяка друга работа, умението идва, когато се включите в служение на лишените от предимства. Без действителна работа за нуждите на другите дори и най-добронамерените усилия може да имат нулеви резултати. В края на краищата вие се научавате да плувате във водата, а не на сушата!

Църквата е организирана за служение. А в един живот на служение верността към Исус, Обединителя на църквата, е една от първите стъпки. Верността към Него изисква отговорно да

се изпълняват църковните задължения. Това е важна част от възпитанието и образованието. И в една църква, която отразява Исусовия живот, това ще доведе до посветено служение за спасението на нашия свят, който се намира в бедствие.

Има много начини, по които младежите могат да намерят възможности да служат на хората. Организирайте се в малки групи... Работата заедно ще ви даде чувство за единство, приемане и насърчение. Родителите и учителите могат да бъдат ваши наставници и вие ще извлечете полза от мъдростта на техния опит.

Интересувайте се от нуждите на другите! Това познание запалва съчувствие, което пък е основата на ефективното служение. Когато се стараете да научите нещо повече за крещящите нужди на хората в развиващите се страни, ще започнете по-малко да съсредоточавате своя поглед към самите себе си и ще проявявате по-голямо съчувствие към отчаяното положение на милиони. Изчетете и узнайте всичко, което бихте могли, за личности като апостол Павел, Мартин Лутер, Мофат Ливингстън и Кари, както и за днешните мисионери от първата линия. Единствено Бог познава дълбините на окаянството и отчаянието, в което се намира светът, и знае как да донесе облекчение. Навсякъде Той вижда наранени хора, смазани от грях, скръб и болка. Но вижда и техния потенциал, вижда висините, до които биха могли да стигнат. Макар човешките същества да са злоупотребили със своите възможности, да са пряхосали талантите си и да са загубили богоподобното си достойнство, Творецът ще бъде почетен чрез тяхното избавление.

Хиляди млади хора ще бъдат призовани да работят в това служение. Целият свят е отворен за Евангелието. От всички страни поразени от греха сърца викат за познание на Божията любов. Милиони никога не са чули за Бога и за любовта Му. Тяхно право е да получат това познание. Те имат еднакви права спрямо милостта на Спасителя. Трябва да отговорим на техния вик. В тази криза въпросът, зададен на царица Естир, достига до всеки дом, до всяко училище и ученик, който се радва на светлината на Евангелието: "Кой знае дали не си дошла на царството за време като това!" (Естир 4:14).

Няма област, която би могла да ви се отрази по-добре от подпомагането на по-малко привилегированите. В това служе-

ние вие сте помощници на Божията ръка. Чрез вас ангели ще изпълняват своята мисия. Те ще могат да говорят чрез вашия глас и да работят чрез вашите ръце. Когато сътрудничите на тези небесни същества, ще получавате ползата и благоприятното влияние на техните знания и опит. Какъв университетски курс би могъл да се сравни с това?!

С армия от работници като нашите правилно обучени младежи, колко скоро вестта за разпнатия, възкръснал и скоро идещ Спасител би могла да стигне до целия свят! Колко скоро би могъл да настъпи краят – краят на страданията, скръбта и греха! Колко скоро на мястото на нашия болен от грях и болка живот бихме могли да наследим небето, където вопълът на плача никога повече не ще се чуе.

Всички заплетени, объркани и неясни неща в нашия живот тук, ще бъдат разбрани тогава. Това, което сега изглежда само обърканост, смущение и разочарование, ще се види тогава като красив Божии план, предназначен да ни осигури в края победата. Там отново ще срещнем своите приятели. Любовта и грижата, която Бог е вложил в нашите сърца, ще получи истинското си и сладко изпълнение. Живеенето с Бога, радостта от живота с ангелите и с Божиите приятели от всички векове на човешката история, преживяващи специалните връзки на единството – тези неща ще бъдат сред небесните радости.

В нашия живот тук – земен и ограничен от греха, - най-голямата радост и най-висшето образование се състои в служенето. А в бъдещата реалност, неограничена от греховното човешко естество, ще намираме най-голямата си радост и най-висшето си образование в служението – в свидетелстването за най-богатите тайни: “Христос във вас, надеждата на славата”.

За допълнителен материал по този въпрос препоръчваме книгата *Възпитание, Съвети към родители, учители и учащи, Колпортьорско служене, Основи на християнското възпитание и служене*.

Размислете

1. Каква е връзката между избора на кариера и избора на служение за Бога?
2. Погрешно ли е да бъдеш амбициозен? Защо да или защо не?
3. Какви лични ценности са свързани с истинското образование?
4. Как може човек да сътрудничи на Бога и на небесните ангели за доброто на другите?
5. Какво представлява истинското служение за другите?

Авторитетът на Писанието

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... АВТОРИТЕТА НА ПИСАНИЕТО

Простичко казано, една от главните причини да повярвам на Елън Уайт беше, че тя никога не поставя своите писания над Библията. Помислете за следното: днес съществуват църкви, чиито учения и вярвания зависят от техния основател или пророк, а не от Библията. Не е същото в Църквата на адвентистите от седмия ден. Елън Уайт винаги ясно подчертава, че писанията ѝ са “по-малката светлина, водеща към по-голямата светлина” – Божието Слово. В тях мога да видя, че тя се стреми да доведе хората при Бога, а не да въздига себе си над Библията или да привлича вниманието към себе си.

Исус казва: “Ако бъда Аз издигнат, ще привлека всички човеци към Себе Си” (Йоан 12:32). Елън Уайт въздига Господа и Неговото Слово. Вярвам, че Бог я е изпратил като пророк за нашата църква. Точно сега, както добре знаете, не всеки на моята възраст познава вестта на Елън Уайт към християните от днешното време. Даже се осмелявам да предположа, че мнозинството от младите не я четат, нито вярват в нея.

И аз бях един от тях. Не можех да приема, че писанията на тази жена отпреди сто години подхождат на нашия живот днес. Причината, поради която сега мога да кажа толкова определено и решително, че Елън Уайт има стойност като пророк за днешните дни е, че я виждам, първо, да въздига Исус и, второ, да въздига Библията като Божие Слово и като най-висш авторитет за християните. Чрез нейните книги хората обикват Исус и това ги води по-нататък към четене и на Божието Слово.

Аз зная, че това е вярно, защото се случи с мен.

Джо, 21 г.

СРЕЩАТА НА ЕДИН МЛАД ЧОВЕК С ЕЛЪН УАЙТ ПО ВЪПРОСА ЗА... АВТОРИТЕТА НА ПИСАНИЕТО

Онова качество на Елън Уайт, което ме привлече най-много, е любовта ѝ към Исус и нейният акцент върху авторитета на Писанието. Много пъти тя е изразявала в своите съчинения, че единствено Писанието е основа за познанието на истината. Това ми дава уверение, че мога да ѝ се доверявам в моя ежедневен път с Христос. Благодаря на Господа за удивителната придобивка – писанията на Елън Уайт, - дадени, за да разберем по-добре библейските истини. Тя е била вестител на Господа, разбирала е тази роля и я е осъществявала с крайна вярност и чувство за отговорност. Нищо не може да замести Библията и аз съм много чувствителен към намерението на някой да я критикува, да се опитва да я променя или да я интерпретира некоректно. Имам увереността, че и Елън Уайт се е чувствала по същия начин. Когато чета “Патриарси и пророци” или “Великата борба”, Библията оживява пред мен!

Така че мога да кажа: Божието Слово е моят водител в житейския път, а писанията на Елън Уайт са нещо като фар.

Майкъл, 26 г.

Текст от Писанието

“От детинство знаеш Свещените Писания, които имат сила да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христос Исус. Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправяне, на наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело” (2 Тимотеево 3:15-17).

“Вие изследвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мен” (Йоан 5:39).

“Свидетелствам на всекиго, който слуша думите на пророчеството в тази Книга. Ако някой прибави нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, записани в тази Книга. И ако някой отнеме от думите на Книгата на това пророчество, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от свя-

тия град, за който е писано в тази Книга” (Откровение 22:18,19).

“И когато ви кажат: допитвайте се до медиумите и до спиритистите, които шепнат и мърморят, отговорете: “Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Да се допита ли до мъртвите за живите? Нека да се върнат при Закона и свидетелството. Ако не говорят според това Слово, наистина няма зазоряване за тях (Исая 8:19,20).”

“А беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха Словото с голяма готовност и всеки ден изследваха Писанието, за да видят дали това е така” (Деяния 17:11).

Библията е по-ценна като образователна сила, отколкото писанията на всички философи от всички векове. С широк обseg на стилове и теми, тя е нещо много интересно и морално поучително за всеки. Светлината на Богооткровението осветява ярко далечното минало, където историческите хроники не са успели да хвърлят каквато и да било светлина. Библейската поезия предизвиква възхищението и удивлението на света. С блестящата си красота, с върховното си и тържествено величие, с трогателния си патос тя е несравнима по отношение и на най-блестящите произведения на човешкия гений. Библията съдържа здрава логика и страстно красноречие. Тя описва храбри дела на честност, примери на доброта на отделната личност, както и на обществена почит, уроци по святост и чистота. Нищо не може да активизира силата на ума и интелекта повече от изучаването на Божието Слово. Никоя друга книга няма силата така да въздига ума и да оживотворява способностите, както Библията. Ако тя беше изучавана, както би трябвало да бъде, хората щяха да имат отворен ум, превъзходен характер и твърди цели – неща, които рядко се забелязват днес. Изследването на истината ще възнагаради търсача и всяко откритие ще го води към нови и още по-ценни полета за изследване.

Трябва да ценим Библията, защото тя разкрива волята на Бога. Чрез нея разбираме целта на нашето сътворение и как да я изпълним. Научаваме се как да употребяваме мъдро своя живот днес и как да придобием бъдещия вечен живот. Никоя друга книга не може да отговори удовлетворително на въпросите на ума или

на копнежите на сърцето. Когато придобиваме познание за Божието Слово и го практикуваме в живота си, можем да се измъкнем и от най-дълбоката деградация и да станем Божии чеда.

Когато изследваме Писанието и размишляваме върху думите на живот, съдържащи се в него, можем да го считаме за Божия глас към душата ни. Когато се касае за нашите приятели, можем понякога да бъдем объркани; но в Библията имаме Божия верен съвет по всички важни въпроси, които засягат вечните ни интереси. Даже и по отношение на светските си работи можем да научим много от Библията. Нейните учения остават винаги подходящи при всички обстоятелства и ни подготвят да издържим изпитанията и да можем да изпълним поверената ни от Бога работа.

Библията е Божият глас, който ни говори така специално, както, ако бихме могли да го чуем със собствените си уши. Ако осъзнаем това, ще отворяме Божието Слово с благоговение и сериозно ще го изследваме. Четенето и размишляването върху Писанията са считани за среща с Вечния Бог.

Каква друга книга може да се сравни с Библията? Разбирането на нейните учения е жизненоважно за всяко дете и младеж, както и за по-възрастните, защото е Божието Слово, дадено да ръководи и да заведе човешкото семейство в небесата. В днешния свят много неща са почитани като идоли и има толкова много философии и идеологии. Без разбирането на Писанията е невъзможно човек да разбере какво е истина или да направи разлика между свещеното и обикновеното.

Божият народ трябва да възприема Писанието като предпазно средство срещу влиянието на фалшиви учители и срещу измамната сила на духовете на мрака. Сатана опитва всичко възможно, за да попречи на всеки човек да познава Библията, защото нейните ясни учения разкриват всичките му измами. Винаги когато Божието дело някъде се съживи, князът на злото веднага се надига и започва да действа с още по-голяма мощ. Точно понастоящем Сатана упражнява най-големите си усилия, за да се подготви за последна битка срещу Исус и Неговите последователи. Последната велика измама е готова да се разкрие пред очите ни. Антихристът ще извършва чудеса, които действително ще видим. Фалшификацията ще бъде толкова правдоподобна, че единственият начин да разберем разликата ще бъ-

де чрез Библията. Чрез принципите на Писанието трябва да бъде тествано всяко изявление и всяко чудо.

Тези, които се опитват да бъдат послушни на всички Божии заповеди, ще бъдат осмивани и ще им се противопоставят. Можем да устоим единствено и само в Бога. За да устоим на изкушението, което е точно пред нас, трябва да разбираме Божията воля така, както е разкрита в Словото Му. Можем да почитаме Бога само когато разбираме характера, управлението и целите Му. Единствено тези, които са укрепили ума си с истините на Библията, ще преминат победоносно през последната велика битка. За всеки от нас ще дойде изпитващият тест: ще бъде ли послушен по-скоро на Бога, отколкото на човеците? Този решителен час е точно пред нас. Здраво ли са стъпили нозете ни върху непоклатимото Божие Слово? Готови ли сме да застанем твърдо в защита на Божиите заповеди и на вярата в Исус?

Когато изпраща толкова важни предупреждения, че са симболизирани чрез ангели, летящи посред небето, Бог изисква всеки от нас да им обърне внимание. Ужасната присъда срещу поклонението на звяра и на неговия образ (Откровение 14:9-11) трябва да доведе всеки от нас до прилежно изучаване на пророчествата, за да открием какво е "белегът на звяра" и как можем да го избегнем. Но по-голямата част от хората обръщат гръб на истината и предпочитат басни и мистицизъм. Апостол Павел заявява, гледайки към последните дни: "Ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение" (2Тимотеево 4:3). Това време е дошло. Повечето хора не искат библейските истини, понеже те пречат на желанията на техните грешни и обичащи света сърца. И тогава Сатана им доставя измамите, които те харесват.

Но Бог ще има една група хора на тази земя, които ще поддържат Библията и единствено Библията като мерило за всички учения и като основа за всички реформи. Мненията на образовани мъже и жени, изводите на науката, многото противоречащи си едно на друго вярвания или решенията на религиозни организации, гласът на мнозинството – нито едно от тези неща няма да бъде база за или против всяка точка от вярата. Напротив, преди да приемем каквото и да било учение, трябва да изискваме ясното "така говори Господ" в негова подкрепа.

Сатана постоянно се опитва да отвлочи вниманието към човеци вместо към Бога. Той кара хората да считат епископи, пастори, професори по богословие и т. н. за свои водачи, вместо самите те да изследват Писанията, за да открият как да живеят и как да вярват.

Влиянието на видните религиозни водачи е довело еврейската нация до отхвърляне на техния Изкупител. Духът, който е владеел онези същества и управници, все още се проявява от мнозина, които действат, като че ли са изключително религиозни. Те обаче отказват да изследват Писанията по отношение на специалните истини за това време от земната история. Напротив, посочват колко са многобройни редиците им, колко са богати привържениците им, колко са популярни – и осмиват поддържащите библейската истина, защото са малцина на брой, бедни и непопулярни, притежаващи вяра, която ги разграничава от света.

Макар че Библията е пълна с предупреждения срещу фалшиви учители, много хора днес се поставят в зависимост от духовенството, което да определя тяхната духовност. Хиляди църковни членове не могат да дадат и едно основание за своята вяра, освен че така са били научени от техните религиозни водачи. Те почти игнорират Исусовите учения и закрепват пълното си доверие върху думите на проповедниците. Но свършени ли са проповедниците в своето знание? Как можем да поверяваме своята духовност само на тяхното ръководство, ако не разберем от Божието Слово дали са прави? Липсата на кураж да застанат за правото е накарало мнозина да следват високообразовани професионалисти. Поради нежеланието си да изследват нещата сами, те са се приковали безнадеждно към веригите на заблудата.

Сатана използва много и най-различни влияния, за да улови жертвите си. Мнозина стават негови партньори чрез романтичната си привързаност към хора, които са неприятели на кръста на Христос. Родители, семейство, съпрузи или приятели, които се противопоставят на библейската истина, упражняват своята сила и влияние, за да контролират човешката съвест. Имайте смелостта да държите на собствените си убеждения, които са в съгласие с Библията!

Невъзможно е, след като имаме Свещените Писания на разположение, да почитаме Бога чрез фалшиви мнения. Вероятно

сте чували, че няма значение в какво вярва човек, стига животът му да е праведен. Но животът ни се оформя според нашата вяра. Щом истината е на наше разположение, а ние изберем да я игнорираме, всъщност избираме мрака.

“Има път, който изглежда прав, но краят му е път към смъртта” (Притчи 16:25). Незнанието не е извинение за греха, щом като има възможност да се разбере Божията воля. Млад човек, който стига до кръстопът с поставени пътни знаци, и пренебрегвайки ги, поеме по пътя, който му изглежда правилният, може да е напълно искрен, но в края на краищата ще се намери в погрешната посока.

Бог ни е дал Словото Си, за да можем да се запознаем с Неговите учения и да разберем сами за себе си какво Той изисква от нас. Когато законникът идва при Исус с въпроса: “Какво да сторя, за да се спася?”, Той го насочва към Писанието: “Какво е писано в Закона? Какво четеш там?” (Лука 10:26). Незнанието няма да извини нито млади, нито стари, нито ще ги освободи от присъдата за нарушаването на Божия закон, щом като са могли да разберат Неговите изисквания. Не е достатъчно да имаш добри намерения; не е достатъчно да вършиш онова, което мислиш, че е право, или онова, което проповедникът ти казва, че е право. Твоето спасение е поставено на карта и ти трябва да изследваш Писанията сам. Колкото и силни да са убежденията ти, колкото и уверен да си, че проповедникът знае какво е истина, това не може да бъде основа за твоята вяра. Ти имаш карта, която ти посочва всеки “крайъгълен камък” по твоя път към небето и не трябва да гадаеш за нищо.

Нашият пръв и най-висш дълг е да научим от Писанията какво е истина и след това да се покорим на тази истина. Да насърчаваме и другите да вършат същото. Трябва прилежно да изучаваме Библията. Всеки ден да анализираме всяка нейна мисъл и да сравняваме текст с текст. С Божията помощ е нужно да формираме мненията си сами – точно както сами ще отговаряме пред Бога.

Истините, най-ясно разкрити в Библията, са били обвити в съмнения и мрак от някои богослови, които претендират, че са критично настроени и мислещи хора. Те поучават, че Писанията имали някакво тайнствено духовно значение, скрито зад прос-

тите думи. Тези личности са фалшиви учители. Именно Исус Христос заявява: “Не познавате Писанията, нито Божията сила” (Марк 12:24). Езикът на Библията трябва да бъде обясняван според неговото явно значение, освен ако е използван символ или метафора. Исус е дал обещанието: “Всеки, който реши да върши Божията воля, ще познае дали учението е от Бога” (Йоан 7:17). Ако младите хора пожелаят да приемат Библията така, както тя гласи, ако нямаше фалшиви учители, които да ги заблуждават и да объркват умовете им, каква работа би била извършена, която ще зарадва ангелите и ще доведе хиляди и хиляди при Исус Христос.

Трябва да дисциплинираме ума си и да се съсредоточим, когато изучаваме Писанията. Но дори и да се съсредоточим върху разбирането на дълбоките Божии неща (в границите на нашите човешки възможности), все пак трябва да помним, че духът, с който е необходимо да изучаваме Божието Слово, е възприемчивостта и покорството на детето. Трудните места в Писанието никога не могат да бъдат разбрани чрез същите методи, които се използват в овладяването на философските проблеми. Не бива да пристъпваме към изучаването на Библията с дързостта, с която мнозина навлизат научните области, а с молитвена зависимост от Бога и с искреното желание да разберем Неговата воля. Трябва да пристъпваме със смирен и възприемчив дух, за да получим знание от Бога на Вселената. Иначе зли ангели ще помрачат ума ни и ще закоравят сърцата ни, за да не можем да бъдем впечатлени от истината.

Разбирането на Библията не зависи толкова от умствените способности, колкото от намерението и сериозния копнеж да се върши правото.

Библията никога не бива да бъде изучавана без молитва. Само Светият Дух може да ни помогне да разберем колко важни са дори и най-простите неща и да предотврати неправилното разбиране на трудните пасажи. Работата на небесните ангели е да подготвят сърцата ни, за да разбираме Божието Слово по-ясно, да бъдем пленени от неговата красота, да обърнем внимание на предупрежденията му и да бъдем укрепени и съживени чрез Неговите обещания. Молитвата на псалмиста трябва да стане и наша: “Отвори очите ми, за да гледам чудните неща на твоя закон” (Псалм

119:18). Изкушенията често изглеждат неустоими, защото поради пренебрегване на молитвата и на Библията не сме в състояние бързо да си припомним Божиите обещания и да посрещнем Сатана с оръжията на Писанието. Но ангели обкръжават желанието да бъдат верни на Небето и във време на криза ще им припомнят точно тези истини, от които те се нуждаят.

Исус е обещал на учениците Си: “Застъпникът, Светият Дух, Който Отец ще ви изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви припомни всичко, което съм ви казал” (Йоан 14:26). Но ученията на Христос трябва предварително да бъдат “складирани” в ума, за да може Светият Дух да ни ги припомни във време на опасност. “Съхраних Словото Ти в сърцето си, за да не Ти съгрешавам” (Псалм 119:11).

Ако цените вечните си интереси, внимавайте да не попаднете в кривите пътеки на скептицизма. Истината ще бъде атакувана. Невъзможно е да останем извън обсега на сарказмите, измамите, софизмите и фините деструктивни мнения. Сатана изработва своите изкушения “по мярка”, за да измами всеки човек. Атакува необразованите с шеги или иронични забележки, а образованите – с научни възражения и философски основания. Всичките му подходи са много добре обмислени, за да предизвикат недоверие и презрение към Писанията. Даже и младите хора, които имат съвсем малък опит в живота, понякога дръзват да вмъкнат съмнения по отношение на основните принципи на християнството. Техният скептицизъм, колкото и да е плитък, повлиява и на други. Мнозина стигат дотам, че да се шегуват с вярата на своите близки и да причиняват болка на Духа на благодатта (Евреи 10:29). Животът на мнозина би могъл да бъде за слава на Бога и да окаже неизмеримо положително влияние върху този свят, ако не е бил развален от отвратителния дух на неверието. Всички, които се доверяват на самохвалните решения на човешкия разум и си въобразяват, че могат да обяснят Божиите тайни и да боравят с истината, неподпомогнати от Божията мъдрост, се заплитат в примките на Сатана.

Живеем в най-критичния период от земната история. Участиа на всяка личност на планетата скоро ще бъде решена. Собственото ни бъдещо благополучие, както и спасението на другите около нас, зависи от поведението, което в момента избираме. Трябва

Трябва да бъдем ръководени от Духа на истината. Необходимо е всеки последовател на Христос сериозно да се запита: “Господи, какво искаш да направя?” (Деяния 9:6). Трябва да смирим себе си пред Господа с пост и молитва и да размишляваме много върху Неговото Слово, особено върху сцените на съда. Нека да преживеем от опит Божиите неща. Нямаме и момент за губене. Важни и значими събития стават постоянно около нас. Намираме се на омагьосана сатанинска земя. Не спете Божии стражи! Врагът се таи наблизко! Чака да ви види лениви и сънливи, за да може да скочи върху вас и да ви погълне като своя плячка.

Измамени ли сте по отношение на истинското си състояние пред Бога? Поздравявате ли се за това, че не вършите някои лоши неща, а същевременно да забравяте за добрите дела на състрадание, които Бог изисква? Не е достатъчно само да бъдете “дървета в Божията градина”. Трябва да отговорите на Божиите очаквания – да “принасяте плод”. Той ще държи сметка на хората за това, че не са извършили цялото добро, което са могли, чрез Неговата укрепваща благодат. Господ не иска да бъдем безполезни растения в Неговата градина. Но даже и случаят с “безполезните” не е напълно безнадежден. Божието сърце е изпълнено с търпелива любов и все още умолява злоупотребяващите с Неговата благодат. “Събудете се, спящи! Възкръснете от мъртвите и Христос ще ви освети! Внимавайте как живеете (...), като изкупувате времето” (Ефесяни 5:14,15).

Когато настъпи големият изпит, тогава ще се открият онези, които са направили Божието Слово свой водач, и чийто избор в живота е верният. През лятото няма забележима разлика между вечнозелените и другите дървета. Но когато задухат зимните ветрове, вечнозелените остават непроменени, докато другите дървета остават без листа. В момента повърхностният християнин може и да не се различава външно от истинския. Но точно пред нас е времето, когато разликата ще стане очевидна. Щом се надигне опозиция, щом се появят предрасъдъци и нетолерантност, щом се стигне до преследване, полусърдечните и лицемерните ще се разклатят и ще отстъпят от вярата. Истинският християнин обаче ще застане твърдо като скала, вярата му ще стане по-силна и надеждата му по-светла и по-блестяща отпреди!